

Poština plačana v gotovini

Bogoljub

Februar 1934

VSEBINA:

Mala roža. Povest v verzih. 2. (S. S.) — Razprave: Bog skrbi za svet. (Kan. J. Volc.) — Vpeljevanje mater. (Dr. Fr. Jaklič.) — Molimo za proglašitev škofa Friderika Baraga — blaženim. (Franc Belec.) — Žrtev zvestobe do papeža. (Ferd. Kolednik.) — Bodi apostol dobrega tiska! (X. Y.) — Na Marijinih potih: Z Marijinih gredic. 2. Vnelo se je. (J. Langerholz.) — Na cilju: V soju Evharistije. 2. Čas setve. — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, Marijine družbe. — Razno. — Odgovori. — Dobre knjige. — Prošnje, zahvale. — Odpustki. — Osem slik v bakrotisku.

Cena »Bogoljuba«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki — 50 Dol.

Spisi, prošnje, zahvale, vprašanja se pošiljajo na naslov: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, vse drugo pa na naslov: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za februar 1934.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Priznanje Boga za skupnega Očeta, bližnjega pa za brata. Vrnitev Grčije k cerkveni edinosti.

Mesečni zavetnik: Gabriel Žal. Matere božje sp. (27).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno čiščenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Četrtek	Ignacij, škof, muč.	Verska vzgoja naše mladine	Lj., spl. bolnišn.	Celje, šois. ss.
2 Petek	Svečnica	Srce Jezusovo v družinah	Lj., bogosl. sem.	Petrovče
3 Sobota	Blaž, škof, muč.	Bolniki in strežniki	Trboje	Zalec
4 Nedelja	2. predp. Andrej K., š.	Apostolstvo mož in fantov	Begunje pri C.	Žalec
5 Poned.	Agata, devica, muč.	Zenini in neveste	Koroška Bela	Otovlje
6 Torek	Til, šk.; Doroteja, d., m.	Duhovniški naraščaj	Sela pri Šumb.	Teharje
7 Sreda	Romuald, opaf	Verska poglobitev pri nas	Kočevska Reka	Grize
8 Četrtek	Janez od Mala, sp.	Uničenje komuntzma	Holedršica	"
9 Petek	Ciril Aleks., š., c. uč.	Zadeve naših škofov	Mirna	"
10 Sobota	Skolastika, devica	Naši ženski redovi	Lj., Lichtenturn	Sv. Peter v S. d.
11 Nedelja	3. predp. Luška M. B.	Marijine družbe	Trstenik	Galicija
12 Poned.	7 sv. ustanoviteljev	Sv. oče in njegovi nameni	Zabnica	Polzela
13 Torek	Katarina Riči, devica	Širjenje dobrega tiska	Hotič	"
14 Sreda	† Pepelnica	Postna zapoved in duh pokore	Radoviča	Kozje
15 Četrtek	Faustin in tov., muč.	Starši in vzgojitelji	Bela cerkev	"
16 Petek	Julijana, dev., muč.	Brezposelni in gladujoči	Zallog	Sv. Peter p. Sv. g.
17 Sobota	Donat, mučenec	Visokošolci in inteligenti	Lj., Sp. Šiška	"
18 Nedelja	1. p. Simeon, š., m.	Svetost duhovnikov	Lahovče	Podsreda
19 Poned.	Julijan, mučenec	Misijoni in duhovne vaje	Duplje	Podčetrtek
20 Torek	Eleuterij, škof, muč.	Pogostno sv. obhajilo	Leše	"
21 Sreda	Srečko, mučenec	Čistost mladine	Banjeloka	"
22 Četrtek	Petra stol, Antioh.	Misijonarji in misijonski poklici	Št. Vid pri Brdu	Sv. Vid na Plan.
23 Petek	Peter Damijan, c. uč.	Zakonsko življenje	Kolovrat	"
24 Sobota	Matija, apostol	Katoliške organizacije	Vavja vas	Sv. Marjeta n. Pl.
25 Nedelja	2. p. Viktorin, m.	Nedeljska sv. maša	N. mesto, ž. b.	Olimlje
26 Poned.	Aleksander, škof	Spreobrnjenje grešnikov	Uršna sela	Dobje
27 Torek	Gabriel Ž. M. b., sp.	Naši moški redovi	Šmartno o. S., r.	Pilštanj
28 Sreda	Roman, opaf	Priporočene zadeve. Umrli	Preloka	"

Inserirajte v Bogoljuba!

Ali že veste, da kupite dobre čevlje, copate in snežke, kakor tudi nogavice, rokavice, razno perilo, trikotažo in najnovejše pletenine po najnižjih cenah v trgovini pri

Pavla Videmšek, Ljubljana, Sv. Petra c. 19

Dr. Franc Derganc, kirurg. šef-primarij v. p.

Mala roža

Povest v verzih

2. Deveto dete

»To deveto dete,« mislila je mati,
»moram posvetiti kot doslej nobeno;
deveterim zborom angelskim v proslavo.
Za življenje večno je potrebno eno:
Bodi vdano jagnje Dobremu Pastirju!«
Žena svoje dete, Bog je vodil ženo.

In vodila dete v božjo je naravo.
»Glej! Poslušaj! Čitaj knjigo čudovito!
Gozd in vrt in njiva in nebo in gora
duši razodeva, kar je v Bogu skrito.
Stvarnikova knjiga, drago moje dete,
vso ljubezen božjo kaže nam očito.«

Deklica na vrtu z rožami vzcveteva,
sama je med njimi, roža najkrasnejša.
Deklica po gozdu s pticami prepeva,
sama je med njimi pesem najjasnejša.
Deklica na polju s klasi dozoreva,
sama hoče biti setev najsvetejša.

»Glejte novo sestro!« rože so dehtele;
Reziko so zrle v radosti dekliški.
»Čujte novo sestro!« so žgolele ptice:
»Ali ni bil takšen ljubi brat Asiški?«
In nebo in zemlja, in žival in človek
v eno bratstvo strne v duši se svetniški.

Zašumijo sape in zašepetajo.
»Ali jo poznate?« veja dihne veji.
Zmajevale veje svoje so mladike,
sklanjale se k travam kot predice v preji.
Čuj! V daljavi godba, Deklica jo sluša.
Duh se vije k nebu v domotožni žeji.

»Le šumite, veje! Ve ste v svojem domu.
Le žgolite, ptice! Ve ste tod domače.
Le zvenite, viri! Vi ste tod domači.
Z nami, sestre, bratje; z nami je drugače.«
Deklica se skloni in poljubi vejo
in v nebo pogleda in srce zaplače.

»Kaj oko je rosno?« To je glas očetov.
»Zdrav, moj kralj!« in vrgla se mu je v
naročje.

»Ljubljena kraljica! V ribji lov te vabim.«
K ribniku stopila sta čez temno ločje.
S trnekom previdnim sta lovila ribe,
dokler ni se sonce skrilo čez pobočje.

»Oče, kam potaplja sonce se nebeško?«
»Daleč k morju, daleč za zelenim lesom.«
Deklica je sedla na samotno skalo,
zlato brazdo zrla z radostnim očesom:
»O, da morem biti ladjica na morju,
z belimi bi jadri plavala k nebesom!«

S. S.

Bog skrbi za svet

Ne bo dolgo, pa bo narava spet vstala iz zimskega spanja. Sveti Valentin ima ključe do korenin. Trava bo spet ozelenela in popje oživel. Nobena zapreka ne zdrži razvoja: sok gre po deblih, ko pride njegov čas, naj burja še tako tuli. Kos svojo prepeva, naj tudi sneg naletava. Selivke se vračajo ob svojem času, četudi še mraz pritiska. Trobentica piska in zvonček pozvanja tudi med snegom. Vse je pokorno Stvarniku, ki je dal naravi postavo. Bog vlada svet in ne kralji in ministri, ne praktikarji in vremenoslovci, niti denar ne, dasi se imenuje svetá vladar. Pravi vladar svetá je Bog.

»Po božjem sklepu so vsa njegova dela od začetka...; nikoli niso nepokorna njegovemu povelju.« Tako Sirah o trajnem redu v božjem stvarstvu. Bog je vladar. Vlada pa svet po svoji neskončni modrosti, vsemogočnosti in vsevednosti. Celo najničnejše malenkosti v svetu pozna. »Tudi lasje vaše glave so vsi prešteti,« je povedal Zveličar. Tako skrbnega Očeta torej imamo. Kar je z ljubeznijo ustvaril, za vse tudi z ljubeznijo skrbi. Od ogromnih svetóv v neizmernih daljavah do črviča v prahu zemlje; od morskih orjakov do drobcenih bitij v kapljici vode; od staroslavnega naroda do osamele sirote — za vsakega izmed nas, kakor bi bil edini na svetu, in za vse, kakor bi bili vsi samo eno. In tako skrbnjivega Boga, ki na vsako svojo stvarco pazi, bi se bali in mu ne zaupali? Njegovi smo, če hočemo ali nočemo, zakaj »on je ustvaril nizkega in mogočnega in za vse enako skrbi,« pravi Knjiža modrosti.

»Če je tako — ugovarja vojak-invalid — kako potem to, da smo morali v svetovni vojni toliko hudega prestati? Toliko mrtvecev, toliko ranjencev, toliko ujetnikov, toliko krvi in solzá... Ali je bil tista grozna leta Bog tudi oče svojim otrokom? Ali jih ni bilo na tisoče, ki so prišli ob vse zaupanje na Boga, ob vso vero ravno zato, ker ni bilo od nikoder pomoči?« — Bog je že dober oče vedno in vsem, samo to je hudo, ker ima toliko slabih otrók. Ko bi ti otroci samo to hoteli, kar Bog hoče, bi bil ljubi mir po vsem božjem svetu. Pa nočejo, in ker imajo prosto voljo — dragocen božji dar je to! — pač delajo, kar hočejo, ta božji dar tudi zlorablajo sebi in drugim v nesrečo. Zato smo morali tisto vojno kašo, ki smo si jo ljudje sami skuhalí, tudi sami

snesti. Boj je vojno samo pripustil. Zabraniti bi jo bil pač mogel in tudi vse hudo, kar je z njo hodilo, toda le s čudežem. S tem bi bil pa ljudem vzel njih prosto voljo in prevrnil ves red na svetu.

»No in zdaj po vojni — se oglašá brezposelni. Ta borba za kruh! Tisoči in tisoči bi radi delali, pa morajo roke križem držati in trpeti pomanjkanje. Nimamo hrane in nimamo obleke, nimamo strehe... Enim Bog daje, da mečejo v morje, drugi pa medlimo od bede in reve, ko prosimo pomoči od vrat do vrat. Ali je Bog še vsem dober oče?« — Dragi brezposelni! Kako je rekel Kristus: »Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to (drugo) se vam bo navrglo.« Ali so pa ljudje po vojni iskali božjega kraljestva? Še mnogo manj ko pred vojno. Kakšno popivanje, prevzetovanje in zapravljanje je to bilo, kakor da hočejo čimbolj nadomestiti, kar so morali med vojno utrpeti. Naravnost v svoj pogin so ljudje drevili. Kdor jim je pa resnico godel, so mu gosli zbili. Ali pa more kdo reči, da oče sovraži svojega zapravljivega otroka, ki je belega kruha pijan, ako ga v trdo prime, da ga k pameti spravi? Ko bo človeštvo spet spoznalo in pripoznalo Gospodarja, ki mu reže kruh, se bo tudi uverilo o božji besedi: »Mlad sem bil in sem se postaral, pa nisem videl, da bi bil pravičen človek — pomnite: pravičen človek! — zapuščen in da bi njegovi otroci prosili kruha.« Bog je dober.

Kmetski človek se pritožuje: »Pri nas je pa dela dovolj, toda od njega nič nimamo. Tudi molimo še, a zdi se nam, kakor da brez haska. Tonemo v dolgovih in včasih še za sol nimamo. Če Bog z dobroto vlada svet, lahko bi nam dal, kar potrebujemo, tudi brez molitve in dela.« — Prijatelj božji, ni tako! Red na svetu, od Boga določen, je tak, da morata človek in Bog skupaj delati. Ti moraš z zaupanjem moliti, kakor da je ves uspeh tvojega dela od Boga odvisen; pa tudi delati vztrajno, kakor da je vse od tebe odvisno. Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal. Čuj primeró: Dober vojskovodja pošlje oddelek vojakov v boj, drug oddelek pa obdrži v zaledju kot rezervó. To pošlje v boj le tedaj, če pride z bojišča prošnja za pomoč. Tako dela tudi Bog. Ti se moraš boriti z delom za vsakdanji kruh, pomaga ti pa Bog, če mu z molitvijo pošlješ prošnjo za pomoč. Potem pa pomore z veseljem in z zanesljivim uspehom, ker je dober. Kanonik Jos. Volc.

Vpeljevanje mater

Nekaj posebno lepega je mati z otrokom. Nešteto umetnikov je to telesno in dušno zvezo otroka z materjo že uprizarjalo in proslavljalo. Saj so celo od Marijinih slik najprisrčnejše tiste, ki nam jo predstavljajo kot Mater z Detetom. Bog je materi dal del svoje stvariteljske moči in del svoje ljubezni. V materi se je novo človeško bitje kot šibek plamenček začelo, iz nje je gorelo in rastlo, dokler ni začelo samostojnega življenja. In tudi potem je bilo dete vse materino; njene tihe, ljubeče žrtve so ga ohranjale in krepile. Mati je do otroka kot zlato sonce, ki se smehlja v čisti in neskajjeni studenčnici.

Ogromno delo je mati izvršila za otroka; nespametno bi torej bilo misliti, da je Cerkev za mater in njenega drobnega otročiča slepa in da nima zanju lepe besede in dobre želje. Že od davnine deli Cerkev materam poseben zakramental, tako zvani blagoslov matere pri vpeljevanju. Nešteto naših slovenskih mater ga je pobožno že šlo iskat; morda so bile šibke in je bila pot dolga in slaba; pa niso hotele brez cerkvenega blagoslova nositi sladkega imena »m a t i«. Vpeljevanja mater se torej drži lepa častitljivost naše davnine, drži se ga pa tudi tako velika nadnaravna moč, da ga Cerkev vsem materam toplo priporoča. Žal, da je ta zakramental po mnogih krajih, zlasti po več mestih prišel skoraj popolnoma iz navade. Ni prav to, ker bi morala biti pot matere k vpeljevanju pot notranjega veselja in ponosa ob izvršeni težki, pa lepi nalogi, in prilika, da se ji izreče spoštovanje zaradi njenih žrtev. Pa morda prihaja ta zakramental prav zato iz navade, ker prihaja ponekod iz navade tudi pravilno in sveto zakonsko življenje. Ko Cerkev materi blagoslovi enega otroka, bi morala mati svojo materinsko ljubezen v zaupanju na ta božji blagoslov tem bolj velikodušno odpirati še drugim božjim plamenčkom, kateri se hočejo vtelesiti v njej.

* * *

Mati pride — če le mogoče z detetom v naročju — v spremstvu dobre znanke do cerkve. Poklekne na cerkvenem pragu ali v zakristiji in vzame v roke gorečo svečo. Ta sveča jo spominja na Marijo, ki je 40. dan po rojstvu tudi prišla v jeruzalemski tempelj k vpeljevanju in je tedaj držala v rokah Jezusa, ki je luč sveta. In kakor je prišel starček Simeon, da je Marijo sprejel in blagoslovil, tako pride materi naproti duhovnik. Belo štolo ima čez

belo oblačilo, katera pomeni veselje. Morda se takrat hvaležno spomni svoje lastne matere, ki ga je bila prav tako prinesla v cerkev in mu takrat izprosila blagoslova; ta blagoslov ga je spremljal do oltarja in mu dal moč, da ga še drugim materam in njih novorojenčkom deli.

Mašnik najprej molče pokropi mater z blagoslovljeno vodo, potem pa obudi v njej veselo zaupanje na Boga, ki jo bo še zanaprej podpiral in krepil. S strežnikom moli:

»Naša pomoč je v imenu Gospodovem, ki je ustvaril nebo in zemljo.«

Zdaj pa bere materi 23. psalm. Ključ za njegovo umevanje nam dajo uvodne besede, katere pristavlja Cerkev, tako zvana antifona:

»Ta bo prejela blagoslov od Gospoda.«

Psalm ima dva dela. Prvi del popisuje veličastvo Boga, ki je vse ustvaril, potem pa srečo vseh, ki se smejo Bogu zaupno bližati v njegovi sveti hiši; pogoj za to zaupnost z Bogom je brezgrešno življenje, katero želi duhovnik materi in detetu. Ta del psalma se takole glasi:

»Gospodova je zemlja in kar jo napolnjuje, vesoljni svet in vsi, ki na njem prebivajo.

Zakaj on ji je dal temelj na morjih in jo utrdil na tekočih vodah.

Kdo pojde na goro Gospodovo ali kdo bo stal na njegovem svetem kraju?

Kdor je nedolžnih rok in čistega srca, kdor svoje duše ne obrača k praznim stvarim in svojemu bližnjemu zvičajno ne pri-sega.

Ta bo prejel blagoslov od Gospoda in usmiljenje od Boga, svojega Odrešenika.

To je rod tistih, ki iščejo Gospoda, ki iščejo obličje Boga Jakobovega.«

Drugi del psalma pa nazorno slika prihod nebeškega Kralja, obdanega od svojih zvestih služabnikov in služabnic. Med temi Bogu zvestimi želi duhovnik, da bi bila tudi ta mati in to njeno dete. Tudi ji hoče poudariti, da ko bo vzgajala otroka za Boga, ga bo vzgajala za pravo srečo in pravo veličje, ki mu ne bo odvzeto in ki je v primeri z njim vsaka zemska veličina prazna. Slavnostno besedilo drugega dela tega 23. psalma slove:

»Odprite, knezi, svoja vrata in dvignite se, duri vekotrajne. in vstopil bo kralj slave.

Kdo je ta kralj slave? Gospod silni in mogočni, Gospod mogočni v boju.

Odprite, knezi, svoja vrata in dvignite se, duri vekotrajne, in vstopil bo kralj slave.

Kdo je ta kralj slave? Gospod nebesnih čet, on je kralj slave.

Slava Očetu . . .

Ta nebeški vladar je torej poklical mater v njeno vzvišeno službo. Vanj naj zaupa, če jo morda skrbi bodočnost otrokova in vznemirja njena lastna prihodnost. Nanj naj misli tedaj, ko ji bo morda bogoodtujena znanka dejala satansko besedo, da je le prvo dvoje otrok lepih in zaželenih, nadaljnji pa da so le nadležno breme, katerega ni treba sprejemati nase. »Gospod silni in močočni, Gospod močočni v boju« bo nekoč srdito pogledal in treščil v prepad tisto ženstvo, katero v zakonu ne živi prav. To hrabrilno in obenem svarilno misel obleče duhovnik v besede antifone, s katero zaključi psalm:

»Ta bo prejela blagoslov od Gospoda in usmiljenje od Boga, svojega Odrešenika; zakaj to je rod tistih, ki iščejo Gospoda.«

Nato izvrši mašnik lepo dejanje: materi dene na roko levi konec štole in jo slovesno pelje v cerkev, veleč ji:

»Vstopi v cerkev božjo, počasti Sina blažene Device Marije, ki ti je dal rodovitnost!«

Pri nobenem drugem zakramentalu ne ravna Cerkev tako prisrčno. Ta vhod matere v božjo hišo je podoba onega slovesnega vhoda v nebesa, h kateremu bo materi v obilni meri pripomoglo njeno zvesto izpolnjevanje materinskih dolžnosti vzreje in strogo krščanske vzgoje otrok.

Pri oltarju mati poklekne, moli in hvali Boga za prejete dobrote. Duhovnik pa izmenoma s strežnikom moli zanjo:

»Gospod, usmili se! Kristus, usmili se! Gospod, usmili se!

Oče naš . . . In ne vpelji nas v skušnjavo, temveč reši nas hudega.

Pomagaj, Gospod, svoji služabnici, ki v tebe upa, moj Bog.

Poslji ji, Gospod, pomoč iz svetišča in varuj jo s Siona.

Sovražnik naj zoper njo nič ne opravi in sin krivice naj ji ne škoduje.

Gospod, usliši mojo molitev in moj klic naj pride k tebi.

Gospod z vami. In s tvojim duhom.«

Nato pa vpeljujoči duhovnik opravi molitev, ki izraža tolažilno resnico za matere nove zaveze: Odrešenikovo rojstvo iz prečiste Device je spremenilo bolečine mater v veselje, ker poslej rodijo otroke za nebesa in postanejo otroci že v tem življenju deležni sreče božjega kraljestva, sv. katoliške Cerkve. Otrok te matere je že prejel sv. krst, zato jo duhovnik opominja, kako srečna je zaradi tega deteta, ki je obenem tudi božje dete in član Kristusovega skivnostnega telesa, Cerkve. Prosi, naj mati in otrok prideta za Sinom božje Matere. V to naj ji posebno pripomore Marija s svojo močočno priprošnjo, saj je ta človeška mati prišla prosit isto, kar je Marija 40. dan po Jezusovem rojstvu šla opraviti v tempelj. Takole mašnik moli:

»Vsemogočni večni Bog, ki si po rodu blažene Marije Device spremenil bolečine vernih mater v radost, ozri se milostno na to svojo služabnico, ki se ti je vesela prišla v tvoje svetišče zahvalit. Daj ji, da bo po zaslugah in priprošnji iste blažene Marije zaslužila po tem življenju s svojim otrokom priti v veselje večne blaženosti. Po Kristusu, Gospodu našem. — Amen.

Potem duhovnik mater slovesno blagoslovi in iznova pokropi v obliki križa:

»Mir in blagoslov vsemogočnega Boga, Očeta in Sina ✠ in Svetega Duha naj pride nate in naj na tebi vedno ostane. — Amen.«

* * *

Ali ni škoda, da je ta pomenljivi in učinkoviti zakramental prišel marsikje iz rabe, ko tako lepo poudarja dostojanstvo matere in žene? Ob njem se globoko loči tudi prava ljubezen, ki zasluži blagoslov, od tiste vroče strasti, ki prinaša samo omamo in smrt. Častljivo materintvo je pred Bogom in pred Cerkvijo nekaj velikega; naj bo po tem zakramentalu še bolj spoštovano tudi pred krščanskim ljudstvom.

Dr. Fr. Jaklič.

Modrost v izrekih: Gospodarstvo bo šepalo, če je več oseb, ki jedo, kot rok, ki delajo. — Trpljenje je neizogibno: Stóri, da ti postane stiska — krepost. — V dobrih in srečnih dneh se pripravljaj na bridke: v lepem vremenu vzameš pelesino s seboj. — Varuj se oseb, ki se rade pričakajo: kdor stopi med ogenj in slamo, se opali. — Kdor kupuje, bi potreboval sto oči. — Bodi previden, kadar sestavljaš pismo; kar je pisano, je pisano. —

Če ti zavist gorela kot ogenj bi bila drva poceni. — Dva moreta hkrati peti, ne pa hkrati govoriti. — Pregovori o molitvi: Molitev potrtega je prijetno petje za božje uho; za pravo molitev so potrebne svete roke, pobožno srce in dobra vest; molitev hoče vse srce zase imeti; molitev je dvojni ključ: odpira človeško srce in nebeška vrata; skrbi priganjajo k molitvi, molitev priganja skrbi. — En »ná« je boljši, kot desetkrat: Bog ti pomagaj!

Molimo za proglasitev škofa Friderika Baraga – blaženim!

Sveti oče je v tem jubileju proglasil precejšnje število svetih oseb za blažene in svete. Tudi nas dobre in verne Slovence navdaja pristrčna želja, naj bi nam Bog naklonil izredno milost in podelil svetnika iz naše srede.

Dva velika slovenska škofa sta, o katerih smo prepričani, da pri Bogu že uživata svetniško slavo: Anton Martin Slomšek in Irenej Friderik Baraga. In naše iskrene želje so, da bi Bog poveljčal ta dva škofa tudi na zemlji v vesoljni sv. Cerkvi. Kako srečni bi bili, ako bi ju smeli častiti na naših oltarjih!

Da se izposluje svetniški proces glede škofa Antona Martina Slomškega, je ustanovljeno pri škofijstvu v Mariboru posebno cerkveno sodišče, ki zbira potrebne podatke in vodi priprave v ta namen.

V zadevi škofa Friderika Baraga je osnovano tako cerkveno sodišče pri škofijstvu v ameriškem mestu Marquette (izg. Market), države Michigan. Tako posebno cerkveno sodišče se more namreč ustanoviti v oni škofiji, kjer je oseba, ki njeno sveto življenje preiskujejo, umrla. Škof Frid. Baraga je umrl v mestu Market. Sedanjí marketski škof Pavel Jožef Nussbaum se je po velikih proslavah, ki so jih priredili Slovenci in Angleži na čast škofu Baragi, z veliko vnemo zavzel za to, da bi njegov slavni prednik dosegel čast blaženega.

V zvezi s škofom Nussbaumom je tudi naš prevz. škof dr. Gregorij Rožman, ki silno želi in veliko moli, da bi Bog s čudeži poveljčal svojega služabnika Friderika Baraga in mu s tem odprl pot do beatifikacije.

Kakor poročajo ameriški listi, je škof Nussbaum imenoval posebnega duhovnika, ki naj pregleda vse spise škofa Baraga.

Druge naloga škofijskega sodišča je, da natančno pretehta in preišče vse Baragovo življenje. Ugotoviti je namreč treba, da je v junaški meri izvrševal krščanske čednosti. Menimo, da ta naloga ne bo težka, saj je bilo vse Baragovo življenje ena sama velika odpoved vsem prijetnostim življenja združena z veliko spokornostjo in apostolsko gorečnostjo. Od mladih let pa do groba je gorela v njegovem srcu iskrena ljubezen do Boga in do neumrjočih duš, ki se zanje ni bal tvegati tudi življenja.

Da se pa delo za Baragovo beatifikacijo uspešno konča, je treba vsaj dveh ču-

dežev in sicer takih, da jih more tudi sveta stolica priznati za docela resnične. Sveta Cerkev namreč ne podeli časti blaženstva, ako Bog sam poprej ne potrdi svetosti dotične osebe z očitivnimi in neoporečnimi čudeži. Samo pri mučencih, ki so dali svoje življenje za sv. vero, za Kristusa, ne zahteva sv. Cerkev čudežev, pri spoznavcih pa vedno. Katoliška Cerkev je glede tega zato tako natančna, da ji njeni nasprotniki nikoli ne morejo očitati, češ, da proglašja za blažene in svetnike osebe, ki te časti niso zaslužile.

Ne poznamo sklepov božje Modrosti, vemo pa, da s ponižno in gorečo molitvijo pri Bogu mnogo dosežemo. Zato pomnožimo svoje prošnje v ta namen. Molimo in darujmo tudi žrtve in spokorna dela, naj bi Bog poveljčal škofa Baraga s čudeži in mu v sv. Cerkvi podeli čast blaženega, saj so blaženi in svetniki najlepši cvet, najvišja dika vsakega naroda.

Ameriški Slovenci so ustanovili posebno družbo, Baragovo zvezo, da bude in vnemajo med verniki zanimanje za Baragovo beatifikacijo. Pod jako delavnim predsednikom Rev. J. Plevnikom, župnikom iz Jolietta, je zveza izdala posebno knjižico, v kateri je na kratko popisano življenje največjega slovenskega misijonarja. V tej knjižici je natisnjena tudi od škofa Nussbauma potrjena molitev, ki se glasi:

Vsemogočni Bog, Oče luči, ki od tebe pride vsak dober dar in ki si nam v svojem služabniku Frideriku Baraga poslal tolikega učenika in pastirja, usliši naše pobožne molitve in poveljčaj ga, da bo pred vesoljno sv. Cerkvijo prištet zveličanim. Po Kristusu Gospodu našem. Amen. Oče naš... Zdrava Marija... Čast bodi.

S to molitvijo priporočajmo Bogu tudi mi zadevo za beatifikacijo Barage! Kolika sreča, če Bog že v tem svetem letu, ki je tudi 1900 letnica začetka misijonov, usliši naše prošnje! Seveda prepustimo vse najsvetejši volji božji in odločitvi, kdaj nas usliši. Saj je celo sv. Frančišek Ksaverij, ki je med najslavnejšimi misijonarji vseh časov, dosegel svetniško čast šele 200 let po svoji smrti.

Zaupajmo, da naše molitve ne bodo zastonj!

F. Belec.

Žrtev zvestobe do papeža¹

Na Poljskem je bilo, pred 362 leti, ko je vladal Cerkev Kristusovo sveti papež Pij V.

V tistih žalostnih časih, ko se je najbolj širil in šopiril luteranski duh, so poljsko deželo begale tudi razne politične stranke, ki so skušale druga drugo uničiti. Veliko moč je imel takrat vojvoda Volodovski; upal je dobiti poljsko krono s pomočjo vplivnih oseb iz Nemčije. In ker je prav takrat najhujše pihala luteranska burja, je ošabni Volodovski kot zagrizen protestant napenjal vse sile, da bi potegnil Poljsko v odpad od katoliške Cerkve in v krivoverstvo.

Mesto Poznanj, ki ima danes 169.000 prebivalcev, je tedaj vodil škof Zamoyiski. Častitljivega starčka so vsi spoštovali zaradi njegove učenosti in zlasti pa zaradi svetniške pobožnosti!

V začetku januarja l. 1572. pozno v noč potrka neznanec na škofova vrata. Prinesel je pismo vojvode Volodovskega. Škof prečita pismo, vstane in se takoj odpravi na pot. Volodovski je namreč prosil, naj takoj pride k njemu. Pred vrati škofijske hiše so že čakale sani. Škof vstopi, vozilo pa zdrči kot strela v temno, ledeno noč. Kmalu se ustavi pred vojvodovo palačo. Vojvoda je škofa Zamoyškega nestrpno čakal. Ko vstopi, ga mrzlo pozdravi, nudi sedež in brez posebnih opravičil spregovori: »Ekscelenca, nimamo časa, da bi se na dolgo in široko razgovarjali... Gospodar mesta in dežele sem sedaj jaz, in čez nekaj dni bo vsa Poljska poslušna mojim postavam. In da veste: To ni po moji volji, da imam med svojimi podaniki take ljudi, posebno po seveda duhovnike, ki imajo svojega glavarja in vodjo v Rimu...«

»Kako pa govorite!« ga prekine škof.

»Poslušajte me, ne da bi mi prestregli besedo... Nemčija nam ponuja popolno svobodo; in ta zlata svoboda bo stresla in nato tudi porušila celo temelje starinskih zgradb rimskega katolištva! Raztrgajte vezi, ki vas še vežejo z Rimom in papežem!... V zahvalo, da ste me poslušali, boste prejeli obilnejšo plačo, in izkazoval vam bom večjo čast...« Zavzet odgovori škof: »Kaj pa vendar predlagate?... Pretrgam naj zvezo z rimskim papežem, z namestnikom Jezusa Kristusa na zemlji?... Vsa moja oblast, pravica in dolžnost je v tem, da njega, papeža, najvišjega poglavarja svete Cerkve v vsem poslušam; brez njega nisem nič!«

»Ekscelenca,« vzklikne Volodovski in po-

rine svoj sedež bliže škofovemu, »eksceleca, ravnajte se po mojem nasvetu, pa boste poljski papež! Nikogar ne bo nad vami, vi edini boste...«

»Dovolj, dovolj tega!« — odvrne škof in vstane: »Pred Bogom sem sveto obljubil, da bom svojo škofijo vladal pod vodstvom svetega očeta papeža v Rimu; svoje prisege nočem prelomiti, četudi bi bilo treba plačati to zvestobo s smrtjo!«

»In to se vam bo tudi zgodilo« — je ošabno in mrzlo dostavil vojvoda in prezirljivo pogledal častitljivega starčka. »Rekel sem vam, da nimam časa, da bi se na dolgo in široko dogovarjal... Izberite, izvolite: življenje, bogastvo, čast in vse, kar si želite, če soglašate z menoj, če opustite popolnoma vsako tvojšnjo kazen. Iznebiti se vas moram takoj, če me ne ubogate...«

»Nimam kaj premisliti,« vzklikne nato škof; »bolj se bojim božje Pravičnosti, kot pa vaših groženj.«

»Vi me še ne poznate dobro,« zagrmí Volodovski nad mirnim škofom.

»Da, vi boste kaznovali kot človek... On pa, v nebesih, bo poplašal kot Bog... Vi ste sovraštvo, On je pa ljubezen. Nobena stvar na svetu, ne bolečine, ne muke, ne smrt me ne bodo ločile od Kristusa, od katoliške Cerkve, od papeža v Rimu...«

»Je-li to vaša zadnja beseda?«

»Moja zadnja beseda!«

Molk. Popolna tišina. Iz žepa potegne škof križ in z mirno zbranostjo upre vanj svoj pogled. Globok dušni mir odseva z njegovega obraza. Zatopljen je v molitev.

Volodovski pokliče služabnika in veli: »Naj takoj pride k meni policijski nadzornik!«

Ko ta čez nekaj časa vstopi, mu vojvoda izroči zapečaten pismo, ki ga je imel že pripravljene na svoji pisalni mizi, in mu ukaže: »Odpeljite škofa na vaših saneh; peljite v smeri proti Varti²; med potjo boste prebrali kar sem napisal. Z lastno glavo boste plačali, če takoj ne izvršite mojega povelja!«

»Želim vam srečno pot, eksceleca,« je vojvoda s peklenskim nasmehom siknil proti škofu ter zaprl vrata za njim.

Načelnik policije se je s škofom odpeljal. Med tem, ko so sani drčale po zasneženi poti, odpre pismo in bere. Nobena stvar na svetu bi ga ne mogla tako presenetiti. Ustrašil se je sicer malce; toda kmalu se mu je obraz razjasnil. V povelju vojvodovem je spoznal, da bo

² Varta se imenuje reka, ki teče skozi mesto Poznanj.

¹ Prim. spis Y. d'Isné, L'évêque de Posen v knjigi: Abbé J. Millot, Le meilleur moment pour être prêtre. (Paris 1913, Maison de la Bonne Presse.)

za veliko napredoval v časti in službi, če bo izvršil, kar zahteva v pismu! Njegove ošabne misli so že zidale zlate gradove v zraku! Starček-škof, kateremu se je prav kar še klanjal, je postal naenkrat njegov jetnik, njegova žrtev, igračka njegove volje! On, šef policije, pa naenkrat tako velik, zaupljiv prijatelj vojvodov, da ima celo škofa v svojih rokah!

Te misli so mu rojile po glavi, ko ga je voznik predramil in vprašal pred prehodom čez reko: »Ali naj gremo čez Varto?« Zbudil se je iz zamišljenosti.

»Kaj smo že pri Varti? Ne, ne, obrni sani nazaj, da bomo poiskali Mateja! Poženi konje, da bomo prej pri njem!«

Voznik, stari Ivan, je mislil, da je predstojnik policije najbrže kakšno stvar pozabil. Vendar so se mu pa v stari glavi naenkrat začele poditi in križati razne besede, ki si jih ni mogel razložiti: škof, načelnik policije, mestni birič Matej, vojvoda, in še on, Ivan, zaslužni voznik, ki je moral v temni, ledeni noči napreči in peljati, da sam ni vedel prav, kam? Temne slutnje so se ga polastile.

Pripeljali so se k biriču Mateju, ki je na povelje šefa policije vzel s seboj sekuro in prisedel na sani. — Škof Zamoyski je med tem nadaljeval svojo molitev. Načelnik ni upal z njim govoriti. Zaukazal je pa kočijažu: »Zapelji zopet k Varti!«

Čez četrte ure so se razgreti konji ustavili na obrežju reke.

Škof je izstopil; sedaj je razumel vse!

Birič je šel na sredo zamrznjene reke; led je bil tako debel, da bi lahko vojaški polk šel čezenj. Na povelje šefa policije izseka s sekuro globoko odprtino. Škof je klečal na ledu in molil. S peklenskim veseljem opazuje načelnik žalostno delo. Ko je bila jama v ledu dovolj velika, zaukaže: »Dovolj!« — Pogleda v odprtino in se nasmehne, Matej pa zdaj vpraša: »Za koga pa ta strašni grob?«

»Za onega, ki tam moli!«

Toliko, da junaški birič ni padel vznak! Prekriža se in pogleda sivolasnega škofa. Starček je vse opazoval, vse poslušal. Zdaj vstane, sleče suknjo in jo da Mateju, ki ves prestrašen odskoči: »Vzemi, Matej, želel bi ti dati še več, in še kaj boljšega! Prijatelj, ti mi odpiraš nebesa!« Birič Matej zaihti kakor otrok, tako da se celo šefu policije inako stori; toda s svojim naravnim naagonom kar hitro opravi. Ošabno zapove:

»Stopite tu doli!«

Škof obrne oči proti zvezdnatemu nebu, in moli: »Gospod, v Tvoje roke izročim svojo dušo.« Nato stopi v zevajoči grob. Toda odprtina se je zaledenela in škofa vzdržala. Šef vzame sekuro in z vso silo udriha po novi skorji ledu. Mučeniški škof se je brž pogreznil in izgini v globočino.

Gospod Bog je sprejel v svoje kraljestvo zvestega služabnika...

Ferdinand Kolednik.

Bodi apostol dobrega tiska!

Velika je moč besede in govora. Beseda povzroči, da zaigra na obrazu otroka smeh, beseda doseže, da se otrok prestraši. Beseda je kakor hladilni balzam, ki kaplja v rano obupanega človeka. Beseda veže ljudi med seboj z ljubeznijo ali pa jih razdvaja s sovraštvom. Tako v družini, kakor v občini, v mestu in na deželi.

Kar je za naravo sonce, dež, mraz, vihar, kar daje naravi rast, to je beseda izgovorjena ljudem. Odkod ta moč? Odtod, ker je v besedo in govor položena naša duša, naš duh!

Tisk pa je ona skrivnostna pot, ki vodi k ljudem, ki duševnost enega človeka potom tiska približa drugemu človeku. Kjerkoli smo in vzamemo v roke knjigo ali časopis, se takoj postavi poleg nas drug človek, ki je sicer neviden, ki nam začne govoriti iz knjige, iz lista ter nam kaže stvari ali slika dogodke, ob katerih se užgemo; zopet nam začne šušljati na ušesa, da bi nas zvabil, da bi nas prestrašil, da bi naše želje vzdramil. Slika nam ljubkosti

življenja, zapeljivosti sveta ali pa nam potiska v roko morilno orožje. Tako prihajajo k nam v našo skrito sobo, v našo zaklenjeno kamrico potom časopisov, listov in brošur, tudi ljudje, katerim bi brezdvomno že na pragu zaprli vrata.

Na svetu imamo mogočnega tirana. »Zlo« je njegovo ime. Razdril je že milijone družin, porušil že tudi marsikatero državo. Pogubil je več neumrjočih duš, kot vsi drugi zapeljivci in škodljivci vere. Iztrgal je več vere iz src, kot pa preganjanje kristjanov za časa Nerona ali Dioklecijana. Ta tiran je tem nevarnejši, ker je tako privlačen, da ga splošno niti ne smatrajo več za sovražnika. Ako bi danes še živeli preroki, bi prihiteli iz puščave na ulice in ceste in bi glasno klicali: Zatrte, iztrebite iz svoje srede tega okrutneža, ki tako divja po Evropi. Gotovo ste že ugenili, da je ta tiran slab tisk, ki pošilja armado pohujšljivih brošur, veri nasprotnih knjig in časopisov vsenaokrog.

To zlo razliva svoj strup tudi po naših livadah, po slovenskih hišah. Pri mnogih strup že učinkuje. Ali bomo mirno gledali razdejanje?

Sedanji čas nam nalaga apostolsko dolžnost, da preženemo iz naše hiše, iz naše vasi in iz naše župnije vse knjige, časopise in liste, ki napadajo verske resnice, cerkveno bogoslužje, cerkvene naprave, cerkveno oblast in duhovščino. Izginiti mora od nas oni zločinski tisk, ki pod videzom napredka, svobode ali pod krinko komunizma z odkrito lažjo, z odkritim obrekovanjem ruje zoper to, kar je naša najdražja narodna svetinja — vera.

Slaba je tista mati, ki ne odvrča otrok od teža, kar jim je v škodo. Vsaka država prepoveduje tisk, liste in knjige, ki izpodkupujejo in rušijo red in mir v državi. Božja naprava na zemlji je Cerkev. Gotovo ne bi storila svoje dolžnosti, če ne bi nastopala proti slabemu časopisju, ki ruši in nasprotuje njenim naukom, ki kali red in mir v dušah božjih državljanov. Zato poslušajmo Cerkev, ki nam vprav v tem času kliče, da je treba Boga bolj slušati, kakor ljudi; zato bodimo apostoli dobrega tiska. Mladina! V tebi se pretaka zdrava kri, ti čutiš v sebi poslanstvo božje: ne drži križem rok, temveč stopi v prve vrste za akcijo katoliškega časopisja. Luč ne more imeti zveze s temo, pravica ne more biti

sestra krivice, verni Slovenec se ne more družiti z nevernikom. Potrebni smo dobrih knjig, dobrih listov, ki se po njih širi kraljestvo božje na zemlji, ki se po njih tudi pravilno poučimo o tem, kar nam je treba vedeti in znati za življenje. Kdor naroča slab list ali versko brezbarvnega, ta podpira s svojim denarjem boj zoper Cerkev in vero.

Sedanji sv. oče Pij XI. je francoskemu časnikarju, ki je urednik katoliškega lista, ob priliki obiska poklonil zlato pero z besedami: »Vaše pero je zame večjega pomena kot sto tisoč mož.« Ta beseda svetega očeta priča o pomenu katoliškega časopisja. V katoliško družino naj imajo dostop le katoliški listi, predvsem »Bogoljub«, pa tudi gospodarski in informativni n. pr. »Domoljub«, »Slovenec«, »Slov. Gospodar«. Tudi knjige le iz katoliških založništva naj prihajajo v naše družine. Potrudimo se, da dobimo novih naročnikov za katol. liste, tudi za Mohorjeve knjige. Ne mirujmo, dokler ne dosežemo uspeha. Ob nedeljah in praznikih obiskujmo naše prijatelje, sorodnike in sosede, in če vidimo, da prihaja k njim slab list, ga toliko časa prigovarjajmo, da ga odpove. Ponudimo mu pa takoj katoliški list. Samo z vztrajno, odločno in apostolsko vneto se nam bo posrečilo iztebiti ljuljko, ki se je bohato razpasla na slovenski njivi. Naše geslo ta mesec je: »Bodimo apostoli dobrega tiska.«

X. Y.

N A M A R I J I N I H P O T I H

Z Marijinih gredic

2. Vnelo se je.

Lepota prvega sprejema je vnela nekatero dušo, ki je doslej stala ob strani in opazovala. Začele so misliti matere, da je bilo lepo pri sprejemu, pa še lepše bi bilo, če bi bila tudi »naša« zraven. Pa tudi nekateremu dekletu je bilo žal, ker ni prišla blizu. Seveda. Kdo je pa mislil, da bo iz pripravljanja prišlo tudi do resnice! Vse je bilo nekam nezaupno, vse je mislilo, da bodo šli vsi poskusi po Savi, doli do Črnega morja, od tam pa v zrak. Zdaj pa je prišlo, tako nepričakovano prišlo; začetek je bil narejen, prvi strahovi premagani, življenje se je začelo gibati in razvijati.

»Pa brez nas!« so se jezile nekatere, ki so hotele povsod zraven biti.

»Saj gremo lahko še zraven. Kdo nam bo tiščal vrata!«

»Jaz bi precej šla,« je poudarila Zaletelova Tončka, »samo sama si ne upam. Ko bi šla še katera z menoj.«

»Bojazljivka! Seveda, snedli te bodo. Saj že čakajo nate,« jo je dražila sosedova Pepa. »Včeraj sem bila tam, pa so vprašali, kdaj se bo zaletela tista Zaletelova, da jo bomo načeli.«

»Ti se iz vsega sveta norčuješ. Nobene stvari ne vzameš zares. Tebi ne sme človek prav ničesar zaupati.«

»Če je pa res. Že včeraj so brusili nože. Prav dobro sem slišala.«

»Avša! S teboj še govorim ne. Nič več ne, da veš!«

»Oh, no! Smo že jezni. In kako lepo se Tončki poda malo jezice.«

»Bodi no tiho! Kdo te je kaj vprašal!«

»Prav res, no. Oko se bliska, kakor za hudo uro, ustnice migajo, vsak čas bo nastala nevihta in vlila se bo ploha.«

»Tak nehaj no! Kdo te je pa najel!«

»Tončka! Ali me ne poznaš. Sosedova Pepa sem.«

Prevedrilo se je. Mesto v jok je Tončka izbruhnila v smeh.

»Pepa! Nagajvka! Samo dražiti me znaš.«

»Saj nisi moj pes. Rada te imam. Še s teboj bom šla in te bom varovala in branila. Kaj bi doma rekli, če bi Tončke ne bilo več nazaj.«

»Sama norčavost te je.«

»Vesela sem. Ali misliš, da bom jokala zraven tebe? Veselega človeka ima rad Bog in ga imajo radi tudi ljudje.«

»Pusti to. Povej rajši, kdaj boš šla.«

»Precej, če hočeš.«

»Veš, da takale ne grem. Kaj bodo pa rekli, če bom z motiko na rami prišla h gospodu?«

»Še rajši te bodo sprejeli, ker se te bodo bali.«

»Že spet začenjaš. S teboj ni mogoče pametno govoriti.«

»Pa so mi vendar doma rekli, da sem pametna za devet drugih.«

»Če bi šle v nedeljo? Ali ne?«

»Dobro! Če misliš, da si v nedeljski obleki več vredna, pa v nedeljo.«

Plaho je potrkalo v nedeljo pri gospodu na vrata in še bolj plaho je prišla na dan želja po sprejemu v družbo. Še celo

vedno jezični Pepi se je jezik malo zapletal.

Sledilo je še par potrebnih vprašanj in povabilo, naj dekleta tudi ob času priprave redno hodijo k shodom, da se bodo tako bolj uživele v življenje pri družbi.

Pokimala je Tona, pokimala je Pepa; kratek pozdrav in odšli sta.

»Saj imam jezik,« se je hudovala

Pepa sama nad seboj, »pa se kar ni hotel razvezati. Beseda kar ni mogla na dan.«

»Še bolj prav. Vsaj kakšne neumnosti nisi zinila. Potem bi naju še ne sprejeli ne.«

»Veš, prav tako se mi je zdelo, kakor bi bila v šoli pri krščanskem nauku vprašana. Vstala sem, prestrašila sem se, pa ni šlo.«

»Naj je bilo, kakor je bilo. Samo, da sem dobro opravila. Pa ti tudi.«

Pri prvem shodu je bilo že precej novink. Plaho so gledale, kako bo. Morda kakor v šoli. Ali kakor pri velikonočnem spraševanju? Ali kakor takrat, če prideš prepozno plačat od cerkvenih sedežev? Ali, ali...?

Pa je bilo vse bolj domače. Ves

dekliški zbor je zapel času primerno Marjino ali tudi kako drugo cerkveno, prazniško pesem, potem kratek nagovor, spet petje, včasih tudi čisto domač razgovor, za konec molitev in potem razhod.

Zunaj na prostem pa je bila prva beseda: »Škoda, da je že konec! Do večera bi ne bilo predolgo.«

In spet je potrkalo na gospodova vrata. Krepak: »Naprej!« in vstopila je Posavčeva Ivana in z njo še nekaj drugih, njenih sovrstnic.

Naš skupni oče Pij XI.

»Kaj prinašate dobrega, dekleta?« se je glasilo prvo vprašanje.

Skoro so bile malo v zadregi. Druga drugo so suvale s komolci, druga drugo so gledale, češ, zakaj smo prišle praznih rok. Morebiti bi bilo res bolje, če bi bile res kaj prinesle s seboj. Pa so sirote na vse pozabile. Kakor tiste nespametne device brez olja, prav take so se dozdevale same sebi. Beseda pa je v zadregi zastala.

vicam, da vas nič ne poznam. A za vas je prav, da dobro spoznate družbo, preden se zares odločite zanjo.«

Dekleta so se med tem odgovorom spogledale, češ, ali je bral duhovni gospod ali je samo po sreči zadel njih misli.

»Pa bi bile le rade precej sprejete,« so se ponujale. »Saj bomo družbo in njena pravila lahko pozneje spoznavale.«

»Kakor sem rekel, dekleta.«

Dresden

Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika v miru...

»No, le povejte, kaj bi rade,« je bodril gospod.

»V družbo,« je le prišla na dan kratka beseda, ki je pa vendar vse povedala.

»Prav. K shodom pridno prihajajte, da boste vedele, kaj je družba, kakšni so njeni nameni in kakšno je v njej življenje. Če vam bo všeč, potem boste pa po prestani poskušnji sprejete v družbo.«

»Pa nas bodo v družbi postrani gledale, če ne bomo koj sprejete.«

»Nič se ne bojte. Takih reči v družbi ne poznamo.«

»Pa čemu bo poskušnja, gospod, saj se vendar poznamo. Skoro vse smo k vam v šolo hodile.«

»Tisto je že res. Tega vam ne smem reči, kar je dejal ženin nespametnim de-

»Naj pa tako bo!«

Odšle so. Zunaj pa je nastal cel semenj. Nič prav jim ni bilo, da bodo morale čakati. Nekaj čudnega je pri nas ljudeh tista nepočakavnost. Vse se mora tako zgoditi, kakor mi hočemo. Če ne smo užaljeni, vidimo nepotrebne strahove, slutimo in dolžimo druge, da so nas obrekli, da so nam nevoščljivi; vse vidimo, samo zdrave pameti ne.

Ko je pri prvem shodu preletelo voditeljevo oko dvorano in gledalo po navzočih, Posavčeve ni bilo. In še par tovarišic je potegnila za seboj. Le nekatere so prišle, prihajale in dočakale sprejema. Ali smo ljudje čudovito navezani drug na drugega! Kamor gre Peter, gre tudi Pavel čez drn in strn za njim, četudi naravnost v pogub-

ljenje. Občudovanja vredna zvestoba! Ne pa vselej tudi priporočila vredna. Vsak je svoje sreče kovač. Časne in večne. Taka zvestoba pa včasih hoče reči: »Moj prijatelj je moje sreče kovač.«

Najbolj v spominu je pa voditelju ostala tista ponudba iz mesta.

Prav točno na Vernih duš dan je bilo. Popoldne je mož božji hodil po grobeh. Iz cerkve je zaslišal pretresljivo jokanje. Iz radovednosti je pogledal, kdo bi mogel tako jokati. Mlada, nepoznana, čedno oblečena ženska je klečala pred Marijinim oltarjem, pokrivala je obraz z rokama in pretresljivo jokala.

Odšel je v svoje stanovanje.

Skoro je potrkalo. Na poziv je vstopila prav tista oseba, prijazno je pozdravila in začela iz dna duše s častitko k lepo uspeli ustanovitvi kongregacije.

Duhovni mož je poslušal slavospev kakor bi ga ne bil slišal. Šel mu je mimo ušes. Kakor bi bil čutil in slutil, da so vse besede narejene. Ne prihajajo iz srca in niso šle do srca.

Šele ta beseda ga je predramila. In zdaj je šele prav zaslutil, kam je merila ženska s svojim priučenim slavospevom.

»V družbo? Pa pri nas? Oprostite, gospodična, da vas prav nič ne morem poznati.«

»Oh, oprostite, prečastiti, vsa sem zmešana. Na maminem grobu sem bila; vso me je pretresel spomin na mojo nesrečno mamo. Oh!«

Za hip je obmolknila, da si je obrisala solzo.

»Seveda me ne poznate, prečastiti; v mestu služim že par let. Samo za par dni pridem včasih domov pogledat. Oh!«

Pa bi v mestu vstopili v družbo, bi bilo za vas bolj prikladno.«

»Oh! Saj veste, kako je v mestu. Nas, kar nas je z dežele, kar videti ne morejo.«

»Pa ne bo tako hudo.«

»Oh, prečastiti, vi ne veste, vi ne skušate. Blagor vam.«

»Pa se bom jaz obrnil na voditelja ondotne kongregacije in vas bom priporočil.«

»Oh, nikar, prečastiti, nikar. V mestu ne maram vstopiti.«

»Treba se je udeleževati shodov; k nam na shode prihajati vam je preveč

M. Laach

V križu je rešitev

odročno. Družbenica, ki k shodom ne prihaja, je pa za družbo mrtva.«

»Ampak, prečastiti, ko bi vi vedeli, kako jaz ljubim svoj rojstni kraj, potem bi mi ne branili.«

»Saj nič ne branim. Samo težave vam omenjam, ki bi jih imeli. V mestu vam pa te težave same po sebi odpadejo.«

»Torej me ne marate!«

»Tega nisem rekel.«

»Torej imam upanje? Vsaj žarek upanja?«

»Kdaj pridete spet domov? O božiču?«

»Upam, da.«

»Takrat vam bom odgovoril.«

»Ali ne takoj danes? Tako bi rada!«

»Danes mi pa ni mogoče. Za noben denar ne.«

»Škoda!«

»Žal mi je. Upam pa, da vas bom o božiču lahko razveselil. Malo potrpljenja ne bo škodovalo.«

»Se priporočam, prečastiti!«

Odšla je. Prišel je Božič, prišla je Velika noč, vnete ljubiteljice domačega kraja pa ni bilo od nikjer. Pač pa je nemalo potem prejel duhovni gospod poročila, ki niso bila prav razveseljiva. In tiste dni je Boga hvalil, da se ni dal speljati na led. Še bolj pa je bil hvaležen Bogu, ko je prišel na sled, odkod je zapihal veter tiste, skoro bi rekel, vsiljive pobožnosti. Kadar in kjerkoli napreduje Marijina čast med narodom, takrat tudi vrag ne miruje.

J. Langerholz.

V soju Evharistije

Zapiski matere.

II. Čas setve.

Vzgoja se ne meri po dneh ali letih. Rastlina srče in sprejema potrebne snovi iz zemlje in zraka; podobno si navzame otrok tega, kar oblikuje njegovo dušo in značaj, od staršev, od domače družine in okolišča. Ko bi le vse matere to premislile. Vzgoja se začne že v trenutku, ko Bog zaročence kot soustvari-

srečo pripravimo. Mati, ki ima otročiča pod srcem, bi morala v trajni zbranosti in tihoti živeti. Morda se zdi komu ta zahteva čudna ali celo smešna. Jaz pa odkrito priznam, da sem se čutila radi napak, ki sem jih za časa materinskega adventa zakrivila, močno prizadeto: Krivdo sem naprtila lastni duši radi otročiča, ki bi naj z mojo pomočjo stalno napredo-

Pri spovedi

telje bodočega človeškega bitja pokliče, ko mater takorekoč za tempelj posveti. Dolge mesece zaupa samo njej porajajoče se življenje, ki je izšlo iz božjega življenja. Morda smo že večkrat z zbranim duhom razmišljali, kako srečna je bila ljuba Mati božja, ki je večno Besedo v svojem naročju nosila, Besedo, katera si je privzela meso od njenega mesa. Ali niso deležne v nekem oziru te velike časti vse krščanske matere? Jezus je častitljiva glava skrivnostnega telesa, ki smo njega udje tudi mi vsi. Otrok, ki ga mati nosi, še ni pravi ud na mističnem Kristusu, dokler ga teži še izvirni greh, pač pa je za to ustvarjen; pripraven in zmožen je za ta namen. Dolžni smo, da to zmožnost razvijemo, da otroka na to

val v telesni in nravstveni rasti, pa je vsled moje napake življenjsko oslabil; kajti greh pomeni oslabiljenje življenja!

Znanost nas uči, kako močno zavisi otrok v prvih mesecih svojega življenja od svoje matere; telesno čuti, če njene moči napredujejo, pa tudi, če pojemajo. Vsako njeno ganjenje, vsak razgib srca, vsak strah, še celo njene želje imajo nekaj vpliva na otroka. Ali se je čuditi, če preidejo posledice kreposti kakor tudi greha, svetosti kakor mlačnosti in brezbriznosti matere na potomstvo!? Le preveč primerov imamo, ki po izkušnji to dokazujejo in potrjujejo. Zato pa je jasno: vzgoja se mora pričeti takoj v prvih urah materinstva!

Zavoljo otrok morajo zakonci nase paziti,

se morajo premagovati in skrbeti za plemenitost in svetost srca; pa moliti morajo, močno moliti. Predvsem pa: velikokrat morajo iti k sv. obhajilu. Evharistija je prav posebna skrivnost v življenju bodoče matere. Mati v pričakovanju je potem tako rekoč sveta pot za Jezusa, ki hoče po materi obsevani to še v neoblikovanem telescu snivajočo dušico. Ko se mati, ki je v blagoslovljenem stanju, združi pri svetem obhajilu z Jezusovim telesom in krvjo, pride rastoče telesce že v stik s čistostjo in svetostjo, ki bo kmalu zažarela in zacvetela v svetem krstu. Po posredovanju matere hoče božji Zveličar nebudnega duha otročičevega pripraviti za luč vere, voljo usmeriti na krepkost, srce odpreti božji ljubezni. Kako velika, kako krasna je naloga matere!

Zdaj zagleda pričakovani, srčno ljubljeni otročiček luč sveta. Njegovi veliki očki gledajo odtujeno in začudeno v svet, rokici tipljeta negotovo krog sebe. Polagoma se dušica zave, pozna materine nadržje, hrepeni z očitnimi znaki po materini hrani. Nato se pojavi prvi nasmešek, namenjen mamici, ki jo že loči od drugih oseb. Glasovi, ki jih umeva samo mati, postajajo jasnejši; svojo voljo izraža otročiček po otroško, a dostikrat dovolj krepko, če ne nasilno.

Tu nastopi novo razdobje za vzgojo, ki zahteva nežno, milo, res materinsko ljubezen. Iskreno ljubkovanje njeno je docela upravičeno; ali vse vzgojno delo mora biti krščansko brez slabosti. Roka materina naj bo trdna in močna, ko daje in ko jemlje. Da, že zdaj! Mati! Vodi malo rokico, ki je tako prožna in ti jo otročiček voljno prepušča, da napraviš z njo znamenje križa na čelu; kaži sicer še negotovemu pogledu ljubke slike Deteta Jezusa, Materice božje, svetega Jožefa, angela varuha, pa tudi resno podobo križanega Zveličarja. To so družinske slike, ki naj se otrok z njimi kmalu seznaní.

Mati! Zapoj otroku pobožno pesem, ki jo tako pazno vleče na uho. — Malo bo izvoljenih otrok, ki jim priplava z jezika kot prva beseda ime »Jezus«, »Marija«; običajno izgovarjajo pač najprej ime »ata«, »mama«. Ko se tako jezik sproži, slede kmalu še druge slovke in besede; naj bi bile besede kratke jutrnje in večerne molitve.

Poštena Bretonka, ki je takrat pri nas služila, je naučila našo Marijico Klotildo, ko je bila še v zibki, čisto izvirno pobožnost. Močno mi je ugajala, tako da sem jo vpeljala kot prvo molitev vseh mojih otrok. Obe rokici je prijela in z njima ploskala, obenem pa je polagala otroku na jezik: »Jezus, Marija, Jožef, Josse

M. Laach

Angel govori preroku :

„Vzemi in jej, kajti dolga pot te čaka...“

(bretonsko za Joachim), Ana. V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.« — To je bilo vse, pa je bilo veliko. Deklica se je smehljaje in v kratkem času privadila te preproste molitve, ki je še nič ni umevala, pač pa imela za veselo zabavo. In prav taka zabava vliva v dušo otrokovo krščanske navade.

Tej prvi vzgoji, ki naj bo prilagodena posebnim razmeram, sledi prava. Um se probuja, čud in volja se usmerjata. Važen trenutek. Ne gre, da bi starši ravnali po enem kopitu, po enem kalupu hoteč ustvariti iz otroka bolj ali manj posrečen posnemek lastne osebnosti; treba je otrokovo čud, njegovo posebnost oprezovati, razvijati, plemeniti, oblikovati. Kmalu pride čas, ko bo vzgojno delo končano in se bodo otroci od staršev poslovili. Starši! Skrbite, da jim boste mirnim očesom mogli slediti v svet. Dobra vzgoja bo oborožila njih duše zoper vse nevarnosti, ki bodo nanje prišle.

Marija Klotilda je prišla kmalu do zavesti. Njena mirna prirodna darovitost, njen živahen, a vendar razsoden razum, njena vloga kot »starejša sestra«: vse to jo je iztrgalo dokaj prezgodaj iz otroškega ozračja. Do nje smo bili precej bolj ostri kot do drugih naših otrok, dasi se nismo zavedali, da ni bila kaj prida starejša od drugih.

Sprejela je rada in svojevotno vloge male »mamice« in je bila vsa srečna, ko smo sprejeli v zapuščeno otroško izbico in zibko novega bratca. Z mikavno skrbljivostjo je pomagala drobnega čečka umivati, napravljati; smehljala se mu je toliko časa, da mu je iz-

vabila nasmešek; zibala ga je, igrala se z njim, poljubljala rokice. Tako se je razvila ta materinsko-sestrska ljubezen do nesebičnosti, ki je daleko presegala njeno starost.

Njena pobožna babica je bila močno rada pri svoji vnukinji. Jemala jo je s seboj v cerkev, pripovedovala zgodbe in pazila z dobrohotnimi in blaženimi očmi na njene igre. S posebnim veseljem ji je govorila o Bogu in Detetu Jezusu. Tako je deklica kmalu zaumela

veliko skrivnost, da je za zlatimi vrati tabernaklja v beli hostiji sam Jezus. To resnico je izgovarjala s tolikim poudarkom, da mi še danes v duši zveni.

Tudi jaz sem ji rada pripovedovala, kadar je prilika nanesla, o Jezusu v Najsvetejšem zakramentu in o sreči prvega svetega obhajila. Tako se je zanetila v njeni duši prav zgodaj želja po onem srečnem trenutku.

(Nadaljevanje.)

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Praznik največje družine. (K jubileju sedanjega sv. očeta.) Dne 6. februarja 1922 je bil kardinal Ahil Ratti izvoljen za papeža. Novi poglavar svete Cerkve, Pij XI., je bil slovesno kronan 12. februarja. 12 let je že preteklo od te pomenljive slovesnosti.

Obletnica kronanja je trajen praznični dan v koledarju krščanstva. Kjerkoli utripljejo katoliška srca, povsod se v otroški ljubezni in z odkrito hvaležnostjo spominjajo naslednika sv. Petra, ki ga je previdnost božja postavila na najodličnejši prestol na zemlji in ga okronala s tiaro, znakom najvišje cerkvene oblasti.

Srečni smo katoličani, da imamo v času prevratov, trajnih prememb, viharjev in borb nepremagljivo skalo, ki se ne premakne, ki stoji trdno in je nobena sila ne bo uničila. Ta skala je skala Petrova, je vrhovni poglavar Cerkve Kristusove; ta Cerkev je sicer v človeških rokah, pa ji je ob strani božje varstvo.

Nositelj papeštva, voditelj te Cerkve je danes sveti oče Pij XI., osebnost tako odlična in odločilna, da stotine milijonov zvestih katoličanov polni ponosnega veselja upirajo vanj svoje oči z zagotavljanjem, da se nanj kot voditelja popolnoma zanesejo. Ni ga na zemlji

med veljaki človeka, ki bi njegova beseda bila tako globoka in tako jasna, tako tehtna in tako vpoštevana, kot je beseda Pijeve.

Papež Pij XI. je naš skupni oče, ki v vseh važnih in težkih vprašanjih, v vseh zmedah in zapletljajih jasno, smotreno, nepristransko z enako ljubeznijo in pravičnostjo kaže pot resnice, miru in blagoslova vsem: nizkim in močnim, ubogim in bogatim, delavcem in gospodarjem, rojakom in tujcem. Tudi nekatoliški krogi slavijo Pijevo modro in smotreno vodstvo. Na Angleškem, v Indiji, Avstraliji, Ameriki, še na Japonskem obračajo v težkih položajih poglede tja proti Vatikanu, kjer vlada namestnik Kristusov: Pij XI.

Po papežu govori Peter, kjer je Peter tam je Kristus, tam Kristusova Cerkev; kjer je Kristus, tam je pravica in resnica, prava svoboda, zveličanje in rešitev.

V veseli zahvalnosti do Boga, ki nam je dal takega voditelja in poglavarja v verskih in cerkvenih zadevah, prosimo, da bi božji blagoslov v obilni mera rosil na sedanjega Petrovega naslednika.

Pregled važnejših cerkvenih dogodkov v minulem letu. Leto 1933 — »sveto leto«

— je privabilo nepričakovano veliko romarjev v sveto mesto iz vseh delov sveta. Sveti oče je mogel proglasiti štiri blažene med svetnike in izvršiti dve beatifikaciji. (Vincencija Gerosa, Gemma Galgani, p. Jož. Pignatelli, Katarina Labouré, Andrej Fournet, Bernardeta Soubirous). — Papež Pij XI. je večkrat zapustil Vatikan, da je obiskal velike bazilike v namen odpustkov svetega leta, in da si je ogledal prenovljeno pristavo Castel Gandolfo. — Dne 5. junija je izvršil obred škofovskega posvečenja nad 5. azijskimi duhovniki. — Misijonstvo je imelo sijajne uspehe zlasti v Srednji Afriki, kjer so mogli prirediti že velik evharistični

Slikata . . .

kongres; dočim je v Besarabiji 300 pravoslavnih svečnikov prestopilo v naročje katoliške Cerkve. — Na čelo propagande je stopil kardinal Fumasoni namesto umrlega kardinala van Rossuma. — V mestu Trierju so poleti izpostavili v počeščenje tuniko Kristusovo. V sedmih tednih je ta izredna svetinja privabila čez 2 milijona romarjev. — Na Dunaju je bil pripravljen vsenemški katoliški shod, ki se ga Nemci iz »rajha« niso mogli kaj prida udeležiti, pa se je kljub temu sijajno obnesel. — Novi Lurd utegne nastati v belgijskem kraju Beauring in Baneux, kjer se je po izjavi več otrok prijavljala »Marija, mati ubogih.« — Omenjamo še 700 letnico varuštva svetih krajev v Palestini po frančiškanih, 75 letnico prikazovanja Marije Lurške, 100 letnico reda ubogih šolskih sester N. Lj. Gospe, 1100 letnico prve krščanske cerkve na Čehoslovaškem (Nitra); stoletnico Vincencijevih družb. — Evharistične kongrese so imeli v Angers-u (Francoska), v Paneviz-u (Litva), v mestu Bahia (Brazilija); socialne tedne so prirejali v Rimu, v Reims-u, Limburgu; katol. akademski teden v Pragi. — Pomenljive in močno obiskane evharistične slavnosti smo imeli tudi v naših slovenskih in hrvatskih škofijah.

Na priprošnje bl. Bernardke je bil čudežno ozdravljen nadškof v Kartagini; to ozdravljenje je eden od dveh čudežev, ki sta bila za kanonizacijo, dne 8. decembra, od svete stolice uradno potrjena. Omenjeni nadškof msgr. *Lemaitre* si je bil v Sudanu nakopal nevarno trebušno bolezen. Bil je večkrat težko operiran; 12 let se je hranil samo z neosoljenimi, vodenimi testeninami. Do 35 krat je imel vsak dan težave s črevesjem, ki ni delovalo. Zdravniki so izjavljali, da utegne bolezen povzročiti smrt v 48 urah. V takem položaju se je 3. avgusta 1925 udeležil prenosa telesnih ostankov bl. Bernardke. O ozdravljenju poroča nadškof takole: »Nič, prav nič nisem čutil; opazil sem le, da me bolečine po eni, dveh, treh urah niso več nadlegovale. Čez dva dneva so vsi organi zopet delovali. Bil sem ozdravljen.«

Slovesnost Bernardkinega svetniškega proglašenja dne 8. decembra 1933 je prevzela vse navzoče vernike, ki so docela napolnili baziliko sv. Petra. Bilo jih je do 60.000. Sveti oče je imel svečan vhod. Spremljali so ga cerkveni dostojanstveniki, prelati, opati, škofje in kardinali. Trikrat zapored je papežev konzistorialni odvetnik ponovil prošnjo, naj bi sveti oče bl. Bernardko vrvlil med svete našega Gospoda Jezusa Kristusa. Po tretji prošnji je nastala tišina in papež je kot najvišji pastir in učenik svete Cerkve oznanil:

Še vedno zebe...

»Na čast svete in nedeljive Trojice, v povišanje katoliške vere in v razmnoženje krščanskega verstva... odločujemo: blažena Bernardka je svetnica.« — Zvonovi vseh rimskih cerkva so se oglasili; mogočno je zadonela zahvalna pesem po vsi cerkvi. Ta dan je bilo zbranih v Rimu do 10.000 francoskih romarjev, med njimi 25 francoskih škofov, nadškofov in kardinalov. Predvsem so bili tujci pozorni na nadškofa *Lemaitre*, ki je bil na prošnjo blažene Bernardke čudežno ozdravljen; prav tako je bila navzoča tudi usmiljenka, ki je čudežno ozdravela.

Besede sv. očeta o Don Bosku. Ko je bil v konzistorialni dvorani v Vatikanu vpričo papeža prečitan dekret, ki potrjuje dva nova čudeža, izvršena na priprošnje bl. Don Boska, je poveličeval sveti oče, ki je blaženega sam osebno poznal in z njim tudi občeval, z izredno presrčnostjo vrline in njegove duševne zmožnosti, njegovo nežno ljubezen do mladine in do revežev, kakor tudi njegovo delavnost. Don Bosko se je žrtvoval, ker se je zavedal, kako neprecenljive vrednosti je duša človeška. — Pri slovesnosti je bil navzoč tudi princ Ferdinand Bavarski in njegovi sinovi.

Don Bosko v cerkvi sv. Petra. V Vatikan so pripeljali ogromno klado karrarskega marmorja, da bodo dali izklesati velik kip Don Boska, ki ga bodo postavili v baziliki sv. Petra potem, ko bo izvršena slovesnost svet-

niške proglasitve. (NB. Kanonizacija bl. Don Boska je najavljena za velikonoč, 1. aprila; kanonizacija bl. Ludovike de Marillac bo pa 11. marca.)

Sveto leto se bo končalo na velikonočni ponedeljek 2. aprila 1934. Ta dan bodo slovesno zatvorjena sveta vrata v cerkvi svetega Petra. Svečane obrede bo izvršil sveti oče sam, pri patriarhalnih bazilikah pa kardinalski odposlanci.

Lepa primera. Papež Pij XI. ni nikdar v zadregi za snov v nagovorih, ko sprejema dan na dan stotine romarjev vseh narodov in slojev. Ni dolgo tega, ko je bilo v avdienci 800 pomorščakov ogromnega italijanskega parnika »Rex«, ki je bil pravkar srečno dovršil prvo pot čez ocean. Vsi so prišli k svetemu očetu: tudi poveljnik, častniki, ladijski duhovnik in moštvo. Pij XI. je v nagovoru rabil lepo primer: Pomorščaki so v posebnem odnosu do papeža, ki tudi vodi ladjo, ladjo Petrovo, sveto Cerkev, ki je obenem ladja najvišjega kralja, kralja nebes in zemlje. Ta skrivnostna ladja plava že stoletja, če je mirno ali viharno; sprejema vse, ki se hočejo rešiti pred viharji hudega. — Preden je sv. oče podelil mornarjem blagoslov, je rekel: »Nihče bolj ne umeva, koliko je vreden blagoslov iz nebes, kot pomorščak, ki se zaveda, da dostikrat kljub vsej moči strojev in človeškega duha močnim naravnim silam ni kos...«

»Samo smrt more ločiti veljavno sklenjeni zakon;« — ta določba katoliškega cerkvenega prava, utemeljena v Jezusovem na-

uku, je vsled konkordata sprejeta tudi v italijansko državno pravo in veže vsakega državljanja katerekoli veroizpovedi. Pravilno sklenjeni zakoni se torej v Italiji ne morejo ločiti, kar je v popolnem soglasju z naukom svete katoliške Cerkve. Enako bo državnopravno urejeno posvečevanje nedelj in zapovedanih praznikov.

130 brambovcov — k duhovnim vajam. V adventu je spremljala vojaška godba na kolo-dvor 130 vojakov passauskega polka, ki so se odpeljali za samostansko zidovje v Schweiklberg, k duhovnim vajam. Da, sebe spoznati, sebe premagati, premagati strasti — to je junaštvo. Izpolnjevati zapovedi, v ljubezni božji živeti, v tem je jamstvo trajne zvestobe in domovinske ljubezni.

Cerkev letalcev. Pariški kardinal Verdier je posvetil v »Letalski cerkvi« ob letališču La Bourget lepo reliefno podobo, ki je postavljena na čast »Naši ljubi Gospe Orlov«, zaščitnici letalcev. K slovesnosti je prihitelo mnogo častnikov in moštva.

V enem izmed delavskih predmestij v Parizu je pa bila posvečena nova cerkev, ki so nje zidavo in opremo omogočili k a t o l i š k i s k a v t i. Na dan posvečenja so imeli skavti slavnostno procesijo, ki jo je vodil njih glavni »vojni kaplan«. Vsako malenkost na cerkvi in v cerkvi, celo načrte za oltar, za slike, klopi i. dr. so vrli mladci sami izvršili.

»Duhovna ura«. Radio-Dunaj ustreza avstrijskemu prebivalstvu tudi v verskem oziru. Vodstvo je vpeljalo sedaj še takozvane

Fantovska kongregacija v Št. Vidu pri Stični

»duhovne ure«. Vsako nedeljo ob desetih prenaša iz dunajske frančiškanske cerkve vso službo božjo, ne samo pridige in petja. Pri teh mašah se vrsti petje s skupno, glasno molitvijo pri važnejših delih sv. daritve v domačem jeziku. (Recitirana maša, vmes pa petje.) Seveda je jasno, da poslušanje take maše po Radio-prenosu ni prava udeležba in da se na ta način ne zadosti verski dolžnosti ob nedeljah in praznikih. Je pa tolažljivo nadomestilo bolnikom in takim osebam, ki iz opravičljivega vzroka ne morejo v cerkev k sveti maši iti.

Za katoliškega škofa v Berlinu je imenovan dosedanji nadpastir iz Hildesheima dr. **Barres**. Za škofa je bil posvečen l. 1929. Poprej je opravljal katehetsko službo, l. 1920 je postal kanonik v Trier-ju.

Pametna naredba. Zvezna vlada na Dunaju je omejila dvojno zaslužkarstvo ter obenem odredila, da se smatra ustanovitev skupnega življenja brez sklenjenega zakona kot službeni prestop, ki se kaznuje z odpustom iz službe.

V tajnem konzistoriju, dne 21. decembra 1933, so se uredile vpriči svetega očeta zadnje priprave za slovesnost, ko bodo prišteti med svete bl. **Pirotti**, **Don Bosko**, **Marillac** in **Mihaela najsv. Zakramenta**.

Ogromen ciborij (kelih za Najsv. zakrament) je dal napraviti škof **Classe** iz **Kabgayija** v Belgijskem Kongo. Premer zgornje odprtine je širok 40 cm, čaša je globoka 30 cm. V kelih bodo mogli zložiti 16.000 malih hostij. — V ondotnih misijonskih krajih pride na tisoče vernikov na en kraj k službi božji, ker nimajo v vsakem kraju svoje cerkve. V **Kabgayi-ju** ni bilo n. pr. lansko velikonoč obhajanih nič manj ko 10.000 oseb. Novi ciborij bo izdelan v **Lutihu** in je dar nabiralk raznih znamk in štanjola.

Kako je voditelj katoličanov na Španskem slavil zmago? Mladi profesor dr. **Jose Gil Robles** je po srečni zmagi pri volitvah zbral številne svoje pomočnike in poverjenike pa je šel z njimi na božjo pot k **N. Lj. Gospe** v **Ledesma**, da se je zahvalil **Mariji** za pomoč. Na kraju božje poti so ga slovesno sprejeli z zvonjenjem in z večerno razsvetlavo vseh javnih in zasebnih poslopj.

Evharistični svetovni kongres. Papež **Pij XI.** je sprejel člane glavnega odbora za prireditve mednarodnih evharističnih kongresov. Sešlo se je v **Rimu** 40 zastopnikov posameznih narodnosti, med njimi predsednik namurški škof **Heylen**. **P. Boubée** iz **Buenos-Aires-a** je poročal o pripravah za veliki jesenski kongres v argentinskem glavnem mestu. Odbor je obenem že določil, da bo naslednja evhari-

stična proslava (l. 1936) v mestu **Manilla** na **Filipinskih otokih**.

Sprejem katoliškega misijonskega škofa — domačina v državi Annam. Vrnitev novega škofa **Tong-a**, ki ga je papež sam nedavno posvetil, je sličila triumfalnemu pohodu. Povsod od mesta **Bangkoka** preko **Saigona** v **Hue** in **Hanoi** so ga spoštljivo pozdravljali. **Annamski cesar** sam ga je sprejel in stoje poslušal njegov pozdravni govor. **Msgr. Ton** je prinesel cesarju lastnoročno pismo svetega očeta in zlato svetinjico.

Ali je še kje kaj takega mogoče? Sodišče v **Durango** (**Mehika**) je obsodilo patra **Luciano Rovelo** na 3 mesece zapora in na denarno globo 20 pezet, ker je v bližini neke vasi pod milim nebom opravil daritev svete maše. Enaka kazen je bila naložena tudi lastniku onega kraja, kjer je bila sv. maša. — O hvalisana svoboda, kje si?!

Vse politične službe in postojanke so opustili duhovniki v **Avstriji** in sicer po naredbi svojih škofov. Ker so nekateri časopisi ta ukrep po svoje razlagali, je papežev uradni list »**Osservatore Romano**« objavil to-le ugotovitev:

»**Avstrijski škofje** vedo, da imajo v sedanjih katoliški vladi najvarnejše poroštvo za verske zadeve, zato so odpadli razlogi, zakaj so duhovniki sprejemali poslansko zastopstvo in politična mesta.

Vprav sedaj je primerno, da je duhovščina prosta strankarsko-političnih skrbi. S tem odlokom se uveljavlja lepo in polno zaupanje škofovstva do katoliške vlade, ki bo imela v duhovnikih in med avstrijskimi katoličani odlično oporo.«

Nova svetišča. V **Beogradu** je bila drugo adventno nedeljo posvečena nova jezuitska cerkev sv. **Petra** v **Poincareovi ulici**. — Teden poprej so posvetili veliko novo cerkev v **Subotici**. Postavljena je na čast **Kristusovemu vstajenju**. — Ob državni bolnišnici **beograjski** so prizidali precej prostorno katoliško kapelo, ki je namenjena bolnikom, dostopna pa tudi drugim vernikom. Posvečena je svetemu **Križu**. Blagoslovil jo je 17. decembra ob navzočnosti ministra za narodno zdravstvo ljubljanski škof dr. **Gr. Rožman**, ko se je prav takrat mudil v **Beogradu**. Bolnišnica ima okrog 200 sester usmiljenk. Za rektorja nove kapele je imenovan katehet **Alozij Plantarič**, **C. M.**, ki je tudi prevzel dušnopastirsko službo za katoličane v omenjeni bolnišnici, kjer je prostora za 1500 bolnikov. — V **Crikvenici** je bil blagoslovljen temeljni kamen za novo frančiškansko cerkev, ki bo posvečena svetemu **Antonu Pad.**

Sedma župnija v Ljubljani ustanovljena.

Na novega leta dan je bila cerkveno in javno razglašena ustanovitev nove župnije sv. Cirila in Metodija v Ljubljani. Pokopališka cerkev sv. Krištofa bo primerno povečana; dozidava je že pod streho. K slovesnosti ustanovitve je prišel kot zastopnik knezoškofov kanonik dr. T. Klinar, arhidiacon ljubljanski; ljubljansko mesto je zastopal podžupan prof. Jarc. — Za prvega župnika je imenovan p. Kazimir Zakrajšek, ki se s toliko vnemo in požrtvovalnostjo trudi, da bi obširno čimprej uredil župnijo in postavil čedno svetišče božjemu Kralju. V novi župniji sta dovoljeni tudi dve kaplanski službi. Bog daj dovolj dobrotnikov, da se bo moglo započeto delo srečno izvršiti in služba božja kmalu vršiti v lepem svetišču.

»Hitro, hitro mine čas...« Deset let je že minilo, odkar je bil v ljubljanski stolnici posvečen za škofa na Krku dr. J. Srebrnič. Kot velik častilec Marijin si je bil izbral za to svečanost osmi december, praznik Marijinega brezmadežnega spočetja. Odličnemu članu jugoslovanskega episkopata naj ljubi Bog podeli še mnogo, mnogo desetletij čvrstejšega zdravlja, da bo kot doslej tudi vbodoče s svojo odločnostjo pa tudi temeljito znanostjo branil resnico in pravico, da nam bo svetil kot vzor asketičnega življenja, da nam bo pomagal v prizadevanju za versko in mravnostno vzgojo mladine.

Ljubljanska škofija. Nekaj prememb: Upraviteljstvo dekanije Cerknica je poverjeno svetniku Alojziju Westru, župniku v Grahovem. Za župnika v Zagorju je bil umeščen Fr. Markež, župni upravitelj na Vinici. Imenovani so: Karel Žužek od Sv. Trojice za župnika pri Sv. Vidu nad Cerknico; Ivan Platiša, kaplan v Komendi za župnika v Smedniku; Ciril Jerina, kaplan v Zagorju za župnika v Borovnici; premeščen je Anton Gole, kurat na Golniku, za ekspozita na Grosuplje; za hon. kateheta na gimnaziji v Kranju ondotni vikar dr. Pavel Simončič. — Dopotoval je do zadnjega cilja Nikolaj Stazinski, bivši župnik ljubljanske škofije. Zadnji čas je bival pri minoritih na Dunaju. Od tam je šel pomagat v dušnem pastirstvu v neko bližnjo župnijo, kjer ga je dohitela smrt. Pokojni je bil poln ognja za sveto stvar in nastopal vsekdar radikalno. Svoje načrte in nasvete je izlival v dolge dopise, če ni imel prilike, da bi nastopil s govorniškim navdušenjem in ostrimi puščicami. Sicer je bil pa blaga duša in radodarnih rok. Podpiral je zlasti dober tisk. Upamo zatrdno, da je našel mir pri Bogu. — Časna priznanja: V zavodu sv. Stanislava je odlikoval prevz. knezoškof ravnatelj dr. A. Ratajca z naslovom »konzisto-

rialni svetnik«; ekonomu v istem zavodu Al. Markež-a pa je imenoval za pravega konz. svetnika. — Za kanonika kolegijatnega kapitlja v Novem mestu je imenovan Ivan Šesek, župnik v Brusnicah.

Lavantinska škofija. Imenovan je za župnika pri Sv. Mihaelu nad Mozirjem Strmšek Fr., ž. upr. v Dobovi; premeščen je Janko Bejek iz D. Lendave kot kaplan v Ljutomer; na njegovo mesto pa je prišel iz Ljutomera Daniel Halas. — Pokopali so 21. decembra 1933 bivšega dekana in č. kanonika Jožefa Cerjak-a v Slov. Bistrici. Kot župnik v Rajhenburgu je dal postaviti lepo lursko cerkev, v Slov. Bistrici pa sirotišnico. Odličnemu in vzornemu duhovniku daj Bog večno plačilo! — Kot župnijski upravitelj v Dobovi je nastavljen Josip Logar, bivši župnik ljubljanske škofije. — Prememba. Premeščen je Babšek Franc, kaplan v Ljubnem, v Celje za kateheta; na njegovo mesto je prišel Oblak Anton, provizor v Grižah.

Zvonovi bodo peli. V Zaječarju je bila dne 1. decembra 1933 s primerno slovesnostjo ustanovljena nova župnija za ondotne katoličane, ki jih je tam nekaj nad 400. Za Božič je dobila nova cerkev dva zvona, dar Nj. Vel. kralja Aleksandra, ki je prevzel velikodušno vse stroške v skupnem znesku 10.000 Din. Zvonova visita začasno na lesenem ogrodju, ker zvonik še ni postavljen.

Pet članov ene slovenske družine v redovnem poklicu. Iz dunajskega cerkvenega lista izvemo, da je praznoval na sveti večer brat Anton Kožuh 50 letni jubilej kot član misijonske kongregacije lazaristov. Trije njegovi bratje (Janez, Mihael, Matija) so si bili izbrali isti redovni poklic, a so že v večnosti. Anton, naš slovenski redovniški jubilan, se je rodil l. 1866 v župniji Pilštajn na Štajerskem. Edina sestra Katarina živi sedaj kot usmiljenka Evzebija v Marijinem domu v Ljubljani. Brat Anton je z vso marljivostjo in skrbljivostjo izvrševal nelahko kuharsko poslovanje v redovniških zavodih v Mariboru, v Dunajskem Novem mestu, v Celju, v Mirni pri Gorici, na Dunaju. Zadnja dva desetletja se stalno drži na Dunaju v misijonski hiši na Währingu. Zvestemu in vztrajnemu naročniku in bravcu »Bogoljuba« tudi uredništvo iskreno častita z željo, naj mu ljubi Bog podeli obilost milosti in blagoslova.

V večnost. Na praznik Marijinega brez. spočetja je Gospod življenja poklical po plačilo blejskega župnika, duh. svetnika Janeza Oblaka. Pokopaval je mrliča, opravljal molitve za umrle, par trenutkov zatem so že molili zanj; Bog mu daj večni pokoj! — Zaslužil ga je. Saj je bil duhovnik po Srcu Jezusovem,

vzorno izvršujoč svoj vzvišeni poklic. Neumorno delo za slavo božjo in zveličanje duš ga je odlikovalo. Ni iskal sebe, ne časti ne denarja, marveč blagor svojih vernikov. V skromnosti je živel, da se je tembolj žrtvoval za lepoto nove hiše božje, ki mu bo trajen nagrobni spomenik. — V Celovcu so 12. decembra 1933 pokopali † kanonika Janeza Vidovica v starosti 92 let. Poznavalec ga je označil tako-le: Bil je preprost, ponižen, pobožen, odkrit. — Veliko je daroval za celovško Marijanišče, za slov. »Dijaški dom«, za narodno šolo v št. Rupertu pri Velikovcu. Bil je dalj časa tudi predsednik Družbe sv. Mohorja. — Bog daj koroškim Slovincem mnogo Vidovica vrednih naslednikov! — V Novem mestu je umrl 20. decembra 1933 biseromašnik Josip Rome, star 85 let. Pokojni je bil župnik-vikar križevniškega reda izven konvent. zveze v Podzemlju. Vestnemu duhovniku in velikemu častilcu Marijinemu — večni pokoj!

MARIJINE DRUŽINE.

Kongregacijski praznik. V nizu številnih neprilik in bridkih razočaranj srečavamo oaze zelenice, kjer se nanovo okrepimo, kjer se napojimo z novim upanjem, s svežimi močmi. Tudi praznik 8. decembra je taka zelenica, ki nas sredi zimske puščobe in mrklih dni prepoji s svetim veseljem, ko vidimo, kako se osobito naša mladina zavzema za vzvišeni vzor, za Brezmadežno, ter ji posvečuje svojo mladostnost in bodočnost, da se zavaruje pred pogubnimi viharji sodobnosti. In če prvači med mladostniki naš dijaški srednješolski in akademski naraščaj, nas to dejstvo napolnjuje še s tem večjim zadovoljstvom. Srečen mladenič-dijak, ki vidi v Mariji vzgojni vzor, ki v Brezmadežni išče vzgojno moč in oporo! Ta sreča je zasigurana in utrjena v kongregaciji, ki je Marijin cvet in sad. Danes lahko rečemo: Pri nas se tudi dijaška mladina že zaveda, da gre marsikaj, tudi vzgoja v napačno smer, zato se oprijemlje Nje, ki je »Mati dobrega sveta«, »Sedež modrosti«. Da je to res, je pokazal tudi zadnji praznik Marijinega brezmadežnega spočetja, ko se je v Ljubljani, v Mariboru in po drugih mestih dijaštvo v svetiščih in v skupnih pobožnostnih vajah ter akademijah navduševalo za svojo Mater, Zavetnico in Gospo. Bog daj, da bi se število teh mladih junakov večalo in večalo, da bi se vsaj večina vsega dijaštva posvečala v Marijinih kongregacijah ter utrjevala v stanovitnosti! »Mlada slovenska katoliška inteligenca, bodi ti kvas našega duhovnega prerojenja!« (S tem vzklikom je završil odvetnik dr. J. Adlešič svoj govor pri proslavi, ki so jo priredile dijaške kongregacije v veliki dvorani unionski dne 8. decembra v Ljubljani.)

Družba »otrok Brezmadežne« v Beogradu, Krunska ulica 23.

Ob novem letu delamo račune. Mi smo že tri leta z njimi zamudili. Ker želi »Bogoljub« podati kar mogoče točno sliko stanja Marijinih družb, morda to poročilo ne bo odveč.

Dne 8. decembra 1930 je družba nastala. V spomin stoletnice prikazanja Matere božje »Čudodelne svetinje«. Od takrat naprej je sprejelo Marijino svetinjo 69 članic, 10 pa se jih sedaj pripravlja, da si tudi izbero Brezmadežno za svojo gospo, zavetnico in mater. Od takrat se jih je nekaj poročilo, par stopilo v samostan, nekaj odstopilo ali odšlo domov; večina pa je ostala vendarle zvesta svoji posvetitvi, dasi to ni bilo lahko. Saj bi človek skoraj ne verjel, s kakšno gorečnostjo so se nekateri vrgli na družbico, ki ni drugega zagrešila, kakor da se ji je zahotelo po dušni hrani v Marijini družbi. Od tam, kjer bi človek ne pričakoval, so letele udrihnice nanje. Lastni sorojaki so upali slabotno bilko v kali zadušiti. Ali bilka je rastla, članice so se strnile, in danes je ta družba med najmočnejšimi verskimi organizacijami v prestolici.

Shode imamo dvakrat na mesec v sobi, ki jo družba vzdržuje z dobrovoljnimi prispevki. Lani, 17. decembra, je bil blagoslovljen ličen, družbeni oltarček, tako da se dekleta počutijo tu še bolj srečne. Vsako leto imajo duhovne vaje in dekleta se jih vzorno udeležujejo. Iz apostolnic, ki so jih članice oddale za svoj glavni praznik — Moj dar, Brezmadežni na oltar, — je razvidno, da so bile članice v večini zelo vzorne. Četudi zmučene, so kljub temu jutraj zgodaj vstajale, prihajale k sveti maši in po možnosti k sv. obhajilu. Same sirotne, so vendar velikodušno podpirale druge sirote; ob veliki povodnji so poslale na pristojna mesta nad 900 Din, več sto dinarjev pa so po drugih darovale v isti namen. Posebno pa so se zavedale svoje marijansko-apostolske dolžnosti in vodile izgubljene ovčice nazaj k studentu sreče.

Meseca julija so se udeležile po odposlankah z društveno zastavo proslave demantne maše ljubljenege nadškofa dr. Jegliča. Od 24. do 27. so proslavile blaženo Katarino Labouré v kapeli in v društveni sobi, kjer so priredile lepo uspelo akademijo. Članicam Marijinih družb v ožji domovini pošiljamo srčne pozdrave. V iskanju kruha po Beogradu naj nam ne slede, kajti dobrih služb je zelo malo in še te so težke; če pa nam že katera mora slediti na tej poti, naj nam sledi tudi na poti k Brezmadežni!

Škofja Loka. Mladeniška Marijina kongregacija je lani izgubila dva člana. Prvi je umrl

16 letni Vinko Kos. Neizprosna jetika mu je pretrgala nit življenja.

Dne 19. decembra pa je zazvonilo 21 letnemu fantu Krajniku Jankotu. Rajni se je v resnici ravnal po obljubi, ki jo je izrekel na dan sprejema: »Skušal bom, da bodo tebi, Marija, služili tudi drugi.« Shodov in sv. obhajila se je redno, čeprav ne brez težav, udeleževal. Vso svojo mladost je preživel bolj v boleznih, ki jo je pa vdano prenašal. Dne 21. decembra smo ga spremili na pokopališče v Stari Loki. Pri pogrebu je bila častno zastopana tudi družba iz Škofje Loke. Šest starodvorskih krepkih fantov z nagelčkom na prsih je nosilo njegovo mrtvo truplo do groba, kjer se je poslovil od njega v imenu navzočih prednik škofjeloške kongregacije.

Tako je zopet klonilo mlado življenje. Sredi najlepših let je prišel angel smrti, da je odpeljal našega Jankota v onostransko življenje, k nebeški Materi, katero je tu na zemlji tako iskreno ljubil in častil.

Dne 16. decembra 1933 nas je zapustil voditelj gosp. dr. V. Fajdiga, ki je nastopil službo srednješolskega kateheta v Ljubljani. Za vse požrtvovalno delo v naši kongregaciji, ki jo je vodil 3 leta in 2 meseca, mu bodi Bog plačnik!

Šmartno pri Slovenjgradcu. Naša Marijina družba šteje 130 članic. Vsako prvo nedeljo v mesecu imamo »nauk«, nato pa v dvorani sestanek. Na sestanku dobimo pouka tudi o lastnostih krščanskih gospodinj in o vsem, kar je koristno za življenje. Vsaka druga nedelja v mesecu je določena za skupno sv. obhajilo; na dan sv. obhajila opravimo pa po večernicah molitveno uro. Družba ima tudi več odsekov: Časnikarski odsek je v preteklem letu (1933) pridobil precej naročnikov; na »Boğoljub« 41, »Glasnik« 33, »Cvetje« 12, »Katoliški misijoni« 5. Razen tega se je prodalo 30 Misijonskih koledarjev. Tudi »Mohorjeve knjige« smo priporočale. — **Olepševalni odsek** skrbi, da je cerkev snažna in da so oltarji polni cvetja. — **Misijonski odsek** pa zbira prispevke za misijonske namene. — Prvo nedeljo meseca junija se je družba ponovno posvetila presv. Srcu Jezusovemu. — Z dobro voljo bi se še dalo marsikaj koristnega in za prospeh verskega življenja važnega doseči. — M.

Zg. Ponikva. Lani (14. majnika) je proslavila naša Mar. družba skupno z drugimi organizacijami 20 letnico delovanja našega dušnega pastirja. — Ljudsko petje pri nas lepo napreduje; ob nedeljah po večernicah imamo pevске vaje kar v cerkvi. — **Sveto uro** pred prvim petkom smo začeli opravljati oktobra 1932. Vodi jo naš vneta g. organist. — Pred praznikom Brezmadežne imamo vsako leto devetdnevno s sveto mašo za družbo.

— 10. febr. obhajamo desetletnico ustanovitve naše Mar. družbe. — Vsako leto gre nekaj članic na oddeljene duhovne vaje v Celje.

Cerklje pri Kranju. Dne 5. novembra smo pokopali vzorno Marijino hčer Marjeto Vidmar iz Zaloga pri Cerkljah. Bila je veliko let vodnica zaloške skupine. Dekleta so jo zelo ljubile in imele veliko zaupanje do nje. V marsikateri dvomljivi zadevi so jo spraševale za svet in dobile tudi tolažljivo rešitev.

Pokojna je imela tako materinsko ljubezen do tovarišic, da jim je pripravljala v zimskem času še celo topel zajtrk; s tem je dosegla, da jim ni bilo treba iskati okrepčila po gostilnah. Vestno se je udeleževala mesečnih sestankov, dasi je bila od župnijske cerkve oddaljena skoraj eno uro. Ljubezen in hvaležnost so rajni izkazale tovarišice tudi ob pogrebu. V velikem številu so jo spremile na zadnjem potu, in v vsakem srcu se je utrinjala želja: »Počivaj v miru draga Meta! in na svidenje pri Mariji v nebesih!« — Ob proslavi 1900 letnice odrešenja so zbrale naše družbenice 240 Din za odkup in krst zamorske sirote na ime Marija.

Vojnik pri Celju. Prav na sveto noč je pozval Gospod življenja s tega sveta družbenko Marijo Koren. Lahko se zanesemo, da že uživa plačilo v nebesih; saj je znala tako pobožno moliti in tako goreče častiti in s tako iskreno ljubeznijo prejemati Jezusa v Najsv. zakramentu, da je bila vsem za zgled. Tudi o njej bi lahko porabili izrek, da je imela roke pri delu, srce pa pri Bogu. Tople poslovilne besede gosp. voditelja ob grobu so pričale, da se je poslovila od nas svetniška duša. Vsem tovarišicam pa vzbuja tolažbo trdno prepričanje, da imajo zvesto priprošnjico pri Bogu.

Ptuj. Dekliška Mar. družba pri oo. minoritih je proslavila na praznik Brezmadežne 35 letnico, odkar vzgaja v naši župniji Mati brezmadežna mlada deklinška srca. Kaj vse je storila družba tekom teh let vsaki posamezni članici, kaj vse celi župniji, je ob tej priliki v jedrnatem govoru obrazložil naš voditelj p. Konstantin. Razen premnogo dobrih, pridnih deklinških src je družba vzgojila v teh letih mnogo krščanskih žena in vzornih mater, vzbudila okrog 50 redovnih poklicev. Po govoru je bilo med slovesno sv. mašo skupno sv. obhajilo vseh članic. Za ta najlepši Marijin praznik smo se sicer vsako leto pripravljale z devetdnevno; a lahko trdim, da je bilo letos navdušenje mnogo večje.

Na praznik popoldne se je naši izvoljeni četi pridružilo še 34 novih članic, ki so z istim navdušenjem obljubile Mariji zvestobo, kar je tudi značilno in razveseljivo ob enem, ko se bije tako ljut boj med dobrim in zlom.

Dne 10. decembra 1933 smo priredile v mestnem gledališču marijansko akademijo z jako peštrim sporedom. Predstava »Sirota Jerica« je marsikomu privabila solze v oči. Prof. Canjkar pa nam je predočil sliko današnjega časa in nas povedel v šolo najboljšje Vzgojiteljice in njenega božjega Sina. Prireditelj je privabila na stotine ljudi vseh slojev in starosti.

Naj bo naš 35 letni jubilej povod še krepkejši poglobitvi marijanske misli v naši veliki družbi!

Homec. Od 19. do 26. nov. 1933 smo slavili 30 letnico ustanovitve mladeniške in dekliške Marijine družbe na Homcu in sicer tako, da smo imeli stanovske duhovne vaje za vsa dekleta in fante; za dekleta od 19. do 23. nov., za fante pa posebej od 23. do 26. nov. Vodil jih je misijonar g. Tomaž Tavčar iz Grobelj. Udeležba je bila obilna: 140 deklet in 73 fantov. V Marijini družbi je 111 deklet in 62 mladeničev. Temeljite pridige g. misijonarja so globoko prodrle v srca poslušalcev. Prenovilo, poglobilo in utrdilo se je versko notranje življenje deklet in fantov. Nadaljevali bodo versko življenje zlasti s pogostnim prejemanjem sv. obhajila. To so fantje in dekleta tudi obljubili na ta način, da so šli ob sklepu duh. vaj okrog glavnega oltarja Matere božje in položili svoje trdne sklepe glede pogostnega sv. obhajila, zapisane na listkih, homški Mariji na oltar. Ob tej priliki je dobil vsak udeleženec duh. vaj lepo čudodelno svetinjino Marijino. Sklep duhovnih vaj in skupno sv. obhajilo za fante in dekleta je bilo v nedeljo, dne 26. novembra, vpričo cele župnije pri farni službi božji s sklepnim govorom in zahvalno pesmijo.

RAZNO.

Slovinci v Zagrebu

Brez števila naših deklet se izgublja v tem mestu. Saj pravijo, da je v Zagrebu samo slovenskih služkinj 15.000. Vseh Slovencev pa je tu gotovo 30.000. Marsikateri otrok slovenske matere izgubi tu svoje poštenje, spomine svoje lepe mladosti, izgubi zvezo z domom pa tudi z Bogom. Veliko mesto je tisti moloh, tisti malik, ki terja od človeka vse, tudi dušo. Prav živa je bila torej potreba, da temu položaju skušamo odpomoči in da kar najhitreje zustavimo to odtujevanje Bogu in domu.

Ze dolgo obstoja v Zagrebu Marijina družba za Slovenke, ki šteje do 300 članic. Vodi jo jezuit p. Janez Kozelj. Prav lepi so njeni sadovi. Živahno je delovanje te družbe, zato ima za dekleta veliko privlačnost. G. voditelj jo oskrbuje prav z veliko ljubeznijo in najlepšo sodobno usmerjenostjo.

Poleg tega je bilo zlasti nujno, da se je organizirala slovenska služba božja. Pri svetem Roku so nam odkazali cerkvico. Že tri leta se tam opravlja slovenska služba božja vsako nedeljo in praznik dopoldne ob 10 in popoldne ob 5. Krog Rokovcev se čimdalje bolj širi, in prav velike važnosti za slovenski živelj v Zagrebu je, da zajame kar največ naših ljudi. Važna zadeva je to, vredna, da jo tudi v domovini spremljate s srcem in podpirate z molitvijo.

Zunanje delo katoliškega gibanja pri zagrebških Slovencih pa vrši Slomškovo prosvetno društvo, ki šteje že tudi kakih 300 članov in se prav ugodno razvija. Prireja za javnost slovenske predstave, cerkvene koncerte i. dr. V nedeljo 3. decembra je uprizorilo to društvo z velikim uspehom »Miklovo Zalo«. O prireditvi so celo hrvaški dnevniki prav laskavo sporočali.

Naši akademiki imajo svoje katoliško društvo »Danico«, ki je prav živahno in se od leta do leta krepi.

Pa je seveda vse le bolj zastavljena brazda in bo treba še velikega dela, preden bo naše slovensko katoliško življenje doseglo prvi razmah.

Najtežja zadeva vsega je: pomanjkanje prostora, ko je najemnina tako strašno visoka. Za malo luknjo, kjer imamo osredotočeno naše delo, v Masarykovi ulici 10, plačamo mesečno 500 Din. Pa jih je težko dobiti, ker se okrog katoliškega prapora zbirajo le malo imoviti ljudje. Vendar pa se življenje dosti ugodno razvija.

Slovenski javnosti pa priporočamo: Opozorite vsakogar, ki ga življenjska pot privede v Zagreb, naj se čim preje pokaže pri Svetem Roku in pri »Slomšku«, odnosno v dekl. Mar. družbi.

Na praznik Brezm. spočetja so imeli »Dančarji« pri slovenski sveti maši skupno sveto obhajilo. Ta dan je bil tudi prvi sestanek za slovenski Marijin vrtec. Bilo je 10 otrok. Skromen začetek — a začetek je!

Glas iz južne Srbije. Razveselilo me je, ko sem čital, da se je nekdo obrnil na uredništvo »Bogoljuba« z vprašanjem glede naselitve v teh krajih. Podobno vprašanje je bilo sproženo že v februarju 1922 v Ljubljani na sestanku naseljencev in to v prisotnosti tedanjega gosp. urednika Janeza Kalana. Takrat še nismo bili seznanjeni s temi kraji; a sedaj po 12 letih skušnje in tukajšnjega življenja, se lahko reče sledeče:

Kdor je imel le nekoliko trdne volje za versko življenje in je ohranil duhovno zvezo z ožjo domovino, je ostal z vso svojo družino kljub neugodnostim stanoviten; to sme pričakovati tudi vpraševalec v »Bogoljubu«. Kdor

je pa bil tudi doma versko brezbrizen, je tukaj postal še bolj. Lažje je pa spreobrniti drugoverca, nego naše brezbrizneže. Naseljenje je koristno za onega, ki doma nima nič. Tukaj si bo sicer z velikim trpljenjem in v pomanjkanju končno le ustanovil nov dom in si pridelal kruha, kajti zemlja je le zemlja, ki da z božjim blagoslovom kruha; in to je glavno. Tvorница, delavnica in razna gradbena dela dajo hipni zaslužek; ali ta je nestanovit in ne tekne. Seveda brez duhovne zveze z ožjo domovino ne gre. Težave so zlasti v začetku, dokler se družina ne privadi tukajšnjemu jeziku. Hvala Bogu! Sedaj smo tudi v tem oziru preskrbljeni. Imamo lepo glasilo »Blagovijest«, list za katoličane v južni Srbiji.

Naši pridni duhovniki nas tudi obiščejo, kadar je količkaj mogoče!

Samo tega še manjka, da bi Slovenci vedeli drug za drugega, pa bi mnogo lažje izhajali, ko bi se mogli skupno posvetovati. A to je težko, ker so nas raztresli po vsej južni Srbiji. Vsegamogočni daj, da bi bili sol, kvas, da bi mogli vplivati v dobrem tudi na okolico! Z Bogom! Selo Novokosovo, Priština. Vardarska banovina. Josip Pavlin.

Nov sopraznik. Dne 27. febr. bomo od letos nadalje imeli god sv. Gabriela, ki se je prvotno pisal Possenti s krstnim imenom Francišek. Rodil se je kakor sv. Francišek v Assisi-ju, 1862, torej pred 70. leti. Umrl je, ko mu je bilo 24 let. Papež Leon XIII. ga je imenoval »Alojzija naših dni.« Do 17. leta je bil Franc prav razigran mladenič: rad je imel najnovejšo modo, lepo počesane lase, čital romane, hodil na lov, v gledišče. Imel je pa odličnega in skrbnega očeta, ki je bil sodnik in je vodil svoje otroke vsak dan k sveti maši in večkrat k svetemu obhajilu; zato se je Francišek kljub živahnosti in nekaki posvetnosti vendarle ohranil na površju, da ni zagazil, zlasti ker je oče čuval, da ni zašel v družbo pokvarjenih tovarišev. Nesreča na lovu in smrt ljubljene sestre je pa mladeniča pretresla tako, da je postal bolj resen. Pri neki procesiji s kipom Matere božje se mu je pa zdelo, kakor da mu je Marija zaklicala: »Franc, ti si za samostan; svet ni zate!« Sledil je klicu. V 6 letih samostanskega življenja pri pasijonistih si je priboril nebesa. Motile so ga hude skušnjave, a z Marijino pomočjo je vse premagal. Ko je videl, da bo treba umreti, je vzdihnil: »Zgodi se božja volja!« Po smrti se je na njegovem grobu zgodilo več očitivnih čudežev.

Sv. Gabriel je zaščitnik mladine. Pomenljiv je njegov izrek: »Popolnost ni v tem, da izvršujemo izredna dela, marveč v tem, da

dobro in točno izpolnjujemo svoje dolžnosti.« (Opozarjamo na knjigo: »Življenje sv. Gabriela žalostne Matere božje«. — Dobi se pri Ničmanu v Ljubljani. — 10 Din.)

Kako sodijo v Ameriki o »Bogoljubu«. Naročnica, ki prejema in čita naš list že 25 let, piše iz Amerike med drugim tudi tole: »V dolžnost si štejem, da Vam ob trajnem napredku iskreno častitam. Vse se nam tako dopade: dopisi, spisi, pesmice, zlasti pa slike. Krasna oprema, pa tako nizka cena, to bi morali ljudje vpoštovati in list z veseljem naročati. Meni »Bogoljub« tako ugaja, da bi ga nikakor ne mogla pogrešati, čeravno imam še sedem drugih katoliških listov naročenih...«

Pojasnilo. Lanski podlistek »Učiteljica ponizanih« ne bo izšel v posebni knjigi, pač pa imajo vsi, ki se zanimajo za izredno poučno življenje Marjete Sinclair obširno, na najnovejših raziskovanjih temelječo knjigo: Dr. J. Žagar: *Umetnica veselja — zaročenka*. Cena 10 Din. Naroča se: Misijonska tiskarna, Domžale-Groblje ali Dekl. Marij. družba v Lichtenthurnu, Ambrožev trg, Ljubljana. Istotja naj se tudi pošiljajo poročila o uslišanih na priprošnjo nove služabnice božje.

Duhovne vaje bodo na Mali Loki za dekleta od 17. do 21. februarja; v marcu pa bodo najprej duhovne vaje za žene od 17. do 21., potem pa za dekleta od 24. do 28. Priglasite se na naslov: Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.

ODGOVORI.

Jurij P., Koroško: Kako dolgo zadostuje ena spoved, da dobim lahko vse popolne odpustke, ki je zanje predpisana sv. spoved in sveto obhajilo?

Verniki, ki hodijo k spovedi vsaj dva krat mesečno, morejo dobiti vse odpustke, ne da bi morali iti posebej k spovedi, četudi je spoved za odpustke ukazana. Prav tako ni treba posebej hoditi k spovedi onim, ki vsak dan ali skoraj vsak dan pobožno prejemajo sveto obhajilo. Le za odpustke svetega leta ne velja ta ugodnost. (Kan. čl. 931, § 3.)

A. D. V.: Kakšna je vrednost, oziroma kakšna je razlika svetoletnega odpustka, dobljenega v Rimu z ozirom na druge popolne odpustke, ki se dobijo ob raznih prilikah doma?

Najprej ugotovimo to-le: Z odpustki se odpuščajo časne kazni za grehe, ki so že odpuščeni. (Torej ne večne kazni, kakor stoji v Vašem pismu; kajti večne kazni so že odpuščene z grehi. Dokler je pa človek v stanu smrtnega greha, odpustkov sploh dobiti ne more.)

Popolne imenujemo tiste odpustke, s katerimi nam sveta Cerkev hoče nakloniti odpuščanje vseh časnih kazni za vse že odpuščene grehe.

Če pravimo, da je med popolnimi odpustki najodličnejši in najslovesnejši svetoletni odpustek, ne mislimo tu na bistvo odpustka, marveč na posebne okoliščine, ki so svetemu letu svojstvene.

Krščansko sveto (jubilejno) leto je namreč čas milosti, v katerem papež vse vernike po-

ziva, naj se spokore, naj popravijo preteklo življenje, naj vredno prejemajo svete zakramente, naj molijo in opravljajo druga dobra dela. Sveto leto je združeno s posebnimi pravicami, ki jih dobe določeni spovedniki, da smejo grešnikom, po opravljenih delih pobožnosti, podeliti odvezo takih grehov ali cerkvenih kazni, ki je sicer njih odveza pridržana škofom in papežu.

Prav tako podeli papež spovednikom za čas sv. leta, da smejo spreminjati nekatere zaobljube v druga dobra dela. Pa še to je: Za svetoletni odpustek se verniki z deli pokore bolj pripravijo in ga tem bolj gotovo prejmejo; kajti le človek, ki ima skrušeno srce, si je napravil razpoloženje za odpustek.

V. A. Če je kdo po nauku bl. Lud. Grinjona Monforskega izročil vsa dobra dela Mariji, da sama z njimi razpolaga, da postane gospodarica zadostilne in proslne vrednosti darovanih del in jih naklanja, komur hoče, kakor hoče in kadar hoče, ker zna Marija s takimi rečmi najbolje razpolagati v večno čast božjo, zveličanje duš in naš lastni prid — ali sme tak človek svoja dobra dela, trpljenje še darovati v namene apostolstva molitve in moliti »O presladko Srce Jezusovo...?« Ali bi se s tem ne zameril Mariji...?

Nič se ne bojte! Ali ni molitev »O presladko Srce J...« sestavljena prav v smislu omenjenega darovanja? Saj pravite v tej molitvi apostolstva »po rokah preblažene Device Marije ti darujem...«

Ta pobožnost (bl. Ludovika Monforskega) nikakor ni nasprotna dolžnostim, ki nam vselej pomagati našim dragim ali tistim, ki so se nam v molitev priporočili, marveč bo nas nagibala, da bomo molili zanje še z večjim zaupanjem kakor doslej. Bl. Ludovik to razlaga s to-le primerom: »Bogat človek hoče svojemu vladarju izkazati posebno čast s tem, da mu podari vse svoje premoženje. Ali ne bo potem s tem večjim zaupanjem prosil tega kralja miloščine za svoje drage, ki so v potrebi? In, ali ne bo temu kralju v veselje, če se hvaležnega izkaže človeku, ki je svojevoljno obubožal, da bi njega počastil? — Prav isto moramo reči o Jezusu in njegovi Materi. Četudi naklanjanje dobrih del ni več v rokah onega, ki je storil junaški čin, da je odstopil vsa svoja dobra dela Mariji, je vendar gotovo, da bosta Jezus in Marija, če ju ponižno prosiš, že vedela pomagati onim, ki jih priporoča.

T. T. Še zdaj ne vem, kaj je pravzaprav Katoliška akcija. Prosim pojasnila!

Po slovensko bi se reklo: Katoliška dejavnost. (Skrajšano pišemo KA.) Katoliška akcija je zgolj cerkvena organizacija, ki ima namen vsem, kateri imajo še klico vere, vdahniti krščansko mišljenje in čutenje, s tem pa tudi uvesti krščansko življenje — in sicer s pomočjo dobro izsolanih vernikov — »apostolov«.

KA je torej dopolnilni del dušnega pastirstva v vsaki župniji. Ta del dušnega pastirovanja izvršujejo apostoli-laiki v zvezi z župnijsko duhovščino. Ti »apostoli« morajo seveda sami imeti to, kar hočejo s svojim vplivom dati drugim. Če so sami primerno poučeni, če so res neoporečni, iskreno pobožni, če sami res evharistično žive in prihajajo pogosto k studencu milosti, bodo lahko vplivali tudi na druge in tako utrjevali kraljestvo Kristusovo.

Vsakdo, ki je prejel zakrament potrjenja (sv. birme), je postal vojščak, borec Kristusov, pa prejel tudi dejansko milost, da se more izkazati kot borec v Kristusovem kraljestvu, kot apostol v občestvu vernikov. Najboljša šola za vzgojo laičkih apostolatov je — kakor rečeno — evharistično živ-

ljenje, prijateljstvo s Kristusom. Za to življenje se pa usposobimo najbolj v oddeljenih duhovnih vajah.

Jasno je, da je župnik v prvi vrsti postavljen, da vodi ljudi k zveličanju; toda za sodelovanje smo pozvani vsi, saj smo vsi katoličani udje skrivnostnega telesa, ki je njega glava Kristus. Od njega prihaja vsa moč in pomoč. Odlični slovenski župnik je to reč takole razjasnil: Voz, ki se na njem vozijo verniki proti zveličanju, vleče sicer župnik. A breme je pretežko, da bi mogel sam zmagovati; lahko bi omagal, če bi bil sam vprežen. Zato morajo vsi, ki so močni in sposobni, z voza doli, stopiti pred voz in z župnikom vleči. Vsi drugi pa, ki tega ne morejo, ki so slabotni in nesposobni, pa naj pomagajo s svojo molitvijo. Molitev otrok, postarnih oseb, žrtve bolnikov, ki jih darteje v namene KA, so velik kapital v duhovnem pastirstvu.

Poleg KA imamo pač tudi druge cerkvene organizacije, Marijine družbe, kulturna društva idr., ki so pa le pomožne čete KA, in bodo dobro vršile svoje zvanje, če ne bodo v opreki z načeli KA.

DOBRE KNJIGE

Presveto Srce Jezusovo. Kratka premišljevanja za mesec junij. Spisal M. J., duhovnik lavantinske škofije, 1933. Naroča se pri župnem uradu Brežice ob Savi. Cena 14 Din, okusno vezana knjižica 20 Din.

Lepa knjižica po opremi, a daleko krasnejša po vsebini. Hvaležni smo g. pisatelju, da nam je podaril premišljevanja za mesec Jezusovega presv. Srca v tako jasni, živi besedi, s tako praktičnimi navodili, umerenimi za življenje naših dni, pa brez težkega razglabljanja. Pisatelj se ne oddaljuje od predmeta; presveto Srce Jezusovo je zlata vrvica, ki je nanjo navezано vse premišljevanje in vsi zgledi.

Tako smo sedaj Slovenci precej dobro preskrbljeni tudi za junijsko pobožnost, za »Srčnice« (kakar imenuje to pobožnost g. pisatelj, ker obravnavajo popolnosti Srca Jezusovega in pa usodo človeških src), saj nam je lani preskrbel podobno knjižico o. Herman Vodenik, r. cisterjan iz opatije Rajhenburg z naslovom »Mesec presvetega Srca«, pred leti pa o. M. Holeček »Premišljevanja o božjem Srcu Jezusovem«; o. Janez Pristov »Presveto Srce Jezusovo, kralj in središče vseh src« z molitvenikom vred, i. dr.

Nova knjižica mestnega župnika M. J. ima zgolj apostolski namen (saj je cena res nizka): hoče vsajati v srca vernikov hrepenenje po npravstveni popolnosti.

Blagor mu... Pevovodja Lovro Hafner je uglasbil staro besedilo »Blagor mu, ki se spočije...« in preskrbel tako moškim zborom novo varijanto v »narodnem tonu«. Ugajala bo, dasi ne moremo trdit, da ustreza docela duhu pogrebne turobe.

V Nazaretu roža raste. Zbirka 12 poljudnih pesmi: Materi božji. Uglasbila jih je Breda Šček na besedilo Gr. Mali-ja, M. Elizabete i. dr. Cena 35 dinarjev. — Lahke in pevne!

»Našim malim o Mali Tereziji.« Izdal Karmel na Selu. Knjižica stane samo 2 Din in ima 7 lepih slik. Vsak otrok naj bi jo imel. Posebno prvoobhajnani, člani Marijinih vrtecev. Pri večjem naročilu nekaj izvodov gratis. Sešitek je vreden vsega priporočila.

»Knjižice.« V salezijanskem zavodu na Rakovniku izdajajo drobne knjižice za naše ljudstvo, ki naj bi pospeševale duhovno življenje. Zbirka A (izhajala bo pred prvo nedeljo v mesecu) bo na-

menjena predvsem duhovnemu življenju; zbirka B (izhajala bo pred tretjo nedeljo v mesecu) pa bo poljudno razpravljala o verskih resnicah in o vprašanih, ki so z njimi v zvezi. Doslej so izšli tile zvezki: **Srečno pot!** Vesela knjižica o smrti. — **Božje sledi.** — 19 G. + M. + B. + 34. Svete poti v novo leto. Celotna naročnina na obe zbirki stane 24 Din, širiteljem je cena še znižana. Priporočamo!

Sveto leto 1933/34. Drobna 16 strani obsega-joča knjižica obsega vsa določila, ki veljajo za svetelotne odpuste. Stane s poštnino 2 Din in se naroča pri Bratovščini sv. R. T. v Ljubljani, Pred škofijo 9.

Kunčič Mirko, **Prigode krojačka Veseljačka** in druge pravljice. Izdala Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani 1933. Str. 80, cena broš. 26 Din, vez. 36 Din.

M. Kmetova, **Moja pota.** Groblje 1933. Tisk in založba Misijonske tiskarne, Domžale. Cena 15 Din. — Brez prikrivanja, odkritosrčno in preprosto popisuje pisateljica-učiteljica svoje dosedanje življenje, svoje borbe, padce in zmagosti. Tistim, ki bodo knjigo z dobro voljo prebirali, bo užgala v srcih spoštovanje in ljubezen do vere, brez katere je človeško življenje prazno.

Verske igre v razveseljivem številu prodirajo tudi na naše odre. Letos se je pri Tiskovnem društvu v Kranju ustanovila »Založba ljudskih iger«. Uredila se je tako, da se je treba naročiti na vsa redna izdavanja vsega leta, ker je le tako mogoče redno izdajanje. Za letno naročnino 60 Din dobi vsak naročnik mesečnik »Ljudski oder« in štiri knjige (»Za pravi ljudski oder« in igre: »Slovenski pasijon«, »Igro o izgubljenem sinu« in »Dvoje duhovnih iger«). Naši kongregacijski in katoliški društveni odri, družbeni in društveni člani naj bi postali naročniki in s tem podprli ta koristni pokret. Naročiš se na naslov: Tiskovno društvo r. z.

z o. z. v Kranju. Naročnina se plačuje lahko tudi polletno, četrletno in celo mesečno.

ZAHVALE.

E. H. se zahv. sv. Filomeni, škofu Slomšeku in škofu Baragi in sv. Antonu Pad. za uslišanje v dveh zadevah po opr. devetdnevnih. — Marija Carman se zahvaljuje presv. Srcu J., Materi božji in dušam v vicah za ljubo zdravje. — A. B. Lj. se zahvaljuje Mariji (Rakovnik), sv. Jožefu, sv. Tereziji Det. J. in dušam v vicah za večkratno uslišanje v težkih zadevah, za bratovo ozdravljenje in druge milosti. — E. E. se zahv. Lurški M. b., in sv. Bernardki za čudovito ozdravljenje.

PROŠNJE.

A. R. priporoča Materi božji in † M. Sinclair razne svoje in drugih oseb dobre namene — obenem se zahvaljuje Lurški M. b. za več uslišanih prošnj. — A. P. se priporoča presv. Srcu J., svetemu Antonu, sv. Jožefu spreobrnjenje moža; sina in hčer pa, da bi krščansko živela; sebe za pomoč v stiskah. — Družabnica se prip. sv. Mali Cvetki, škofu Slomšeku, Mar. Sinclair za razsvetljenje v izbiri poklica. — Mar. družba v Zg. P. se prip. Brezmadežni in sv. Pankraciju za božje varstvo. — Neimenovana se priporoča Mariji Pom. na Brezjah, presv. Srcu J. in sv. Mali Cvetki za spreobrnjenje in za razsvetljenje v važni zadevi. — M. Č. se priporoča v molitev za spreob. neke osebe in druge namene. — Obiskana po težki boleznici se priporoča za ozdravljenje K. K. sv. Antonu, Mariji Pom., presv. Srcu J. in sv. Tereziji D. Jez., pa tudi molitvi dobrih vernikov.

Opozorilo. Več dopisov smo morali odložiti za tretjo številko. Prosimo potrpljenja! — Uredništvo.

Odpustki za mesec februar 1934

1. Četrtek, prvi v mesecu. Bl. Viridijana. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi; b) istim kakor 15. dan.

2. Petek, prvi v mesecu. Svečnica. P. o.: a) udom br. sv. R. Tel. kakor včeraj; b) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožnovenske br. danes ali v osmini; d) udom škapulirske br. karmelske Matere b.; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) onim, ki nosijo beli škapulir, če molijo za osvobojenje sužnjev; g) udom Marijine družbe; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom br. sv. Družine; j) udom br. preč. Srca Mar.; k) udom br. za duše v vicah danes ali v osmini; l) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 24. dan; m) istim kakor 15. dan. — Dalje ker je prvi petek, p. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj; b) vsem, ki prejmejo spravno sveto obhajilo, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca ki molijo po namenu sv. očeta; c) udom br. presv. Srca Jez.

3. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadostje za njej storjena razžaljenja in prejmejo sv. zakramente ter molijo po namenu sv. očeta.

4. Nedelja, prva v mesecu. Sv. Jožef Leoniški. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi ne-

kaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) istim kakor 15. dan.

5. Ponedeljek. Sv. Peter Krstnik. P. o. istim kakor 15. dan.

7. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. zakramente ter molijo po namenu svetega očeta.

8. Četrtek. Sv. Janez Matski. P. o. udom br. z belim škapulirjem, če v bratovski ali župni cerkvi molijo za osvobojenje sužnjev.

11. Pustna nedelja. V cerkvah, v katerih je vpeljana tridnevno češčenje zadnje tri pustne dneve, dobe pod navadnimi pogoji p. o. vsi, ki obiščejo sv. R. Telo.

15. Četrtek. Bl. Andrej. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

19. Ponedeljek. Sv. Konrad. P. o. istim kakor 15. dan.

22. Četrtek. Sv. Marjeta Kortonska. P. o. istim kakor 15. dan.

24. Sobota. Sv. Matija. P. o. pod navadnimi pogoji udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjenje sv. vere.

25. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

LJUDSKA POSOJILNICA V LJUBLJANI

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po najugodnejši obrestni meri

NOVE VLOGE, vsak čas razpoložljive, obrestuje po 3%

Bolniki, berite!

Mnogo ljudi boleha vsled živčnih motenj, toži nad prerano utrujenostjo, nad trganjem in bodljaji v glavi, rokah in nogah, na vratu ali na obrazu, dalje nad utripanjem srca, trzanjem in trganjem v sklepih, upehanostjo, nemirom, strašljivostjo, tesnobnostjo, težko sapo, razdražljivostjo, raztresenostjo, pomanjkanjem teka, motnjo v prebavi, omotico, pomanjkanjem spanja in brezštevlnimi drugimi pojavi nervoznosti.

Najhuje pa je pomanjkanje volje za delo ter energije pri živčno bolnem človeku, ki se čuti popolno nesposobnega za delo, brez odpora se vda usodi, nerazpoložen in oznejevoljen je in v življenju ne more doseči več nobenih uspehov.

Ako občutite katero izmed navedenih živčnih motenj, če hočete najti opomoč svoji bolezní,

pišite mi takoj in pošlal vam bom brezplačno

o živčnih boleznih ki vam bo pojasnila, da je predhodni vzrok vsakega resnega obolenja oslabitev telesne odpornosti. Prepričali se bode, da se življenje v resnici more podaljšati in se bolezní morejo preprečiti.

Treba je samo hoteti!

Vsak dan mi dohajajo priznanja, mnogo piscev zahval prilaga celo svoje slike. Nekatero teh objavljamo tu spodaj:

Gosp. Nikola S. Bremković, učitelj iz Tuzle v Jugoslaviji, piše:

Po mnogih poskusih z raznimi sredstvi, ki mi niso pomagala, sem zasledil Vaše odlično sredstvo, ki mi je izborno koristilo. Dolgujem Vam veliko hvaležnost.

Gospa Ana Schmieđ iz Gmundena, Freyggasse 5, v Gornji Avstriji, je zelo zadovoljna:

Kje bi danes že bila, ko bi se ne bila poslužila Vašega zdravljenja. Učinek je bil tako zadovoljiv, da ne potrebujem več nobenega zdravljenja. Naoravili ste mi veliko uslugo in zahvaljujem se Vam iz srca.

G. poštni uradnik Abraham Georg iz Timisoare i v Rumuniji, piše:

Že po kratki porabi Vaše metode sem opazil neopričakovano dober učinek. Izreklam Vam za služeno zahvalo in porabil bom vsako priliko, da Vas priporočim.

Zadošča dopisnica! Zahtevajte še danes brezplačno poučno knjižico!

Zbiralno mesto za pošto:

Ernst Pasternack, Berlin SO
Michaelkirchplatz 13, Adf. 89

Vaš verni tovariš!

Od nekdanj že je Schichtovo terpeninovo milo gospodinji zvest zaveznik pri pranju in domačem delu. Ohranite mu tudi Vi trajno prijateljstvo.

Torej: Pazite prav posebno na izvorni ovoj in na varnostno znamko „JELEN“. Potem se Vam ni bati ponarejenih mil.

.. ampak
poprej za
namakanje:
Ženska
hvala!

SCHICHTOVO
TERPENTINOVNO MILO

STJ.3-33

PRILJUBLJENI JUGOSLOVANSKI IZDELEK!